

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΙΟΥΛΗ 1999 ΑΡ.ΦΥΛ. 333 ΔΡΧ. 200

ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΙΡΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Σε αδιέξοδο η ισλαμοφασιστική ρωσόφιλη γραμμή Χαταμί

Ένα μεγάλο επαναστατικό νεοθαιίστικο κίνημα ξέσπασε στο Ιράν. Ένα κίνημα που κινδυνεύει να ανατρέψει τα σχέδια του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού για την περιοχή του Κόλπου.

Στην περιοχή του Κόλπου ο ρώσικος σοσιαλ-ιμπεριαλισμός παίζει με δύο χαρτιά: το ένα είναι το Ιράκ, το άλλο, το σημαντικότερο, το Ιράν. Με το Ιράκ η τακτική του είναι να σπρώχνει τη Δύση να κάνει εμπάργκο και βομβαρδισμούς στον Σαντάμ και η ρώσικη διπλωματία να συνωμοτεί στο έδαφος για να εξασφαλίσει πτώση και διαδοχή του σοβινιστή δικτάτορα.

Στο Ιράν ο στόχος της ρώσικης διπλωματίας είναι η ολοκληρωτική άνοδος του Χαταμί στην εξουσία. Μέχρι στιγμής ο Χαταμί έχει ένα μικρό κομμάτι της πολιτικής εξουσίας, ενώ το μεγαλύτερο το έχει ο σοβινιστικός κλήρος με επικεφαλής τον Αγιατολάχ Καμενεϊ.

Ο Χαταμί εκφράζει εκείνες τις τάσεις του ιρανικού κλήρου, τις πιο αντιδραστικές που επιδιώκουν στρατηγική συμμαχία με τον άξονα Μόσχας - Πεκίνου. Αυτή η συμμαχία είναι αδύνατη όσο στην εξουσία βρίσκονται οι υπερ-σοβινιστικές, απομονωτικές και ανοιχτά αντιδυτικές τάσεις του ιρανικού κλήρου. Για να μπορέσει το Ιράν να μπει στο μέτωπο της ρώσικης διπλωματίας πρέπει να εμφανιστεί με μια πιο διαλλακτική απέναντι στη Δύση γραμμή και επίσης αρχικά τουλάχιστον με ένα πιο δημοκρατικό πρόσωπο στο εσωτερικό της χώρας. Πρόκειται για τη γνωστή πια τακτική του κεντρισμού που ακολουθεί παντού ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός.

Αυτό δεν κάνει χρόνια τώρα στη Σερβία με την τάχα δημοκρατική αντιπολίτευση των Ντράσκοβιτς - Τζίντζιτς για να αντιμετωπίσει και να εκπαραθυρώσει τους σοβινιστές του Μιλόσεβιτς και του Σέ-

σελι; Αυτό δεν έκανε και κάνει για χρόνια στην Ελλάδα με τύπους τάχα ενδιάμεσους σαν τον Λαλιώτη και τον Γ. Παπανδρέου, ή με πολιτικά εργαλεία σαν τον ΣΥΝ; Αυτοί οι τάχα ενδιάμεσοι είναι πάντα πολύ αγαπητοί από τη Δύση γιατί εμφανίζονται σαν ένα μικρότερο κακό σε σχέση με τους σοβινιστές. Έτσι αυτές οι ψευδοδημο-

κρατικές φράξιες της ρώσικης διπλωματίας σχηματίζουν γύρω τους τα πιο πλατιά πολιτικά μέτωπα.

Αυτή η αλάνθαστη μέθοδος που αργά ή γρήγορα θα δώσει καρπούς και στη Σερβία και στο Ιράκ, αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα σε χώρες με βαθιές πολιτικές αντιθέσεις και λαούς που έχουν ξεγεργηθεί ενάντια στους φασισμούς. Αυτή είναι η περίπτωση του Ιράν.

Μέχρι τώρα ο Χαταμί πήγαινε καλά. Είχε έρθει στην εξουσία ειρηνικά σαν διάδοχος του Ραφσαντζανί και έπιασε τη μια θέση μετά την άλλη μέσα στον κρατικό μηχανισμό, ενώ έφερνε πίσω του τη μεγάλη πλειοψηφία του ιρανικού λαού που είχε αρχίσει να ξεοργίζεται με την παρατεταμένη ισλαμοφασιστική δικτατορία.

Αυτή την αργή άνοδο στην εξου-

σία του μπλοκ Χαταμί την υπεράσπιζε ολόθερμα η Δύση, αρχίζοντας από τη φιλορώσικη προεδρία Κλίντον και την ελεεινή γαλλική αστική τάξη που τρελαίνεται για πετρελαϊκές μπίζνες στον Κόλπο.

Η Δύση λοιπόν, ένα κομμάτι της δημοκρατικής εμπορικής αστικής τάξης του Ιράν με επικεφαλής το κόμμα του Μπαζαργκάν (Κίνημα για την απελευθέρωση του Ιράν), και ένα κομμάτι της σχετικά δημοκρατικής διανοήσης ακολουθούσε και εμπιστευόταν τον Χαταμί. Ήδη ο Χαταμί είχε στην ημερήσια διάταξη του την καθάρση του σκληρού υπουργού Δικαιοσύνης Γιαζντί και την αντικατάστασή του από τον δικό του Χασεμί, καθώς και την καθάρση του σημερινού ηγέτη των χομείνικων Φρουρών της Επανάστασης και την α-

ντικατάστασή του από έναν χαταμικό. Το πιο σημαντικό δε ήταν ότι έρχονταν βουλευτικές εκλογές την Άνοιξη του 2000 που θα έδινε νέα συντριπτική νίκη στις δυνάμεις του Χαταμί.

Έτσι λοιπόν ο Χαταμί δεν θα βιαζόταν ιδιαίτερα αν δεν δυνάμωναν αδιάκοπα οι αντιστάσεις και το σαμποτάζ στην πορεία του Χαταμί από την πλευρά των σοβινιστών ισλαμοφασιστών του Αγιατολάχ Καμενεϊ. Ο Καμενεϊ ελέγχει το στρατό και την αστυνομία. Αυτό το σαμποτάζ πήρε μια επικίνδυνη για τον Χαταμί τροπή, όταν ο Καμενεϊ έκλεισε την βασική εφημερίδα του Χαταμί την “Σαλάμ” και έβαλε μπροστά την ψήφιση ενός νομοσχεδίου που θα

συνέχεια στη σελ. 12

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟΡΑΤΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΚΑΛΠΑΖΕΙ

Τελικά οι σοσιαλφασίστες τα καταφέρνανε.

Μαζεύουν χιλιάδες Αλβανούς σ' ένα γήπεδο, νόμιμους και παράνομους, συνήθως ανθρώπους που ζουν με τη δουλειά τους και τρέφουν οικογένειες. Τους αφήνουν να ξεροσταλιάζουν μέσα στον ήλιο και ο κόσμος ευχαριστιέται. Ύστερα σκοτώνουν έναν εγκληματία και ο κόσμος ευχαριστιέται επειδή ήταν Αλβανός.

Η τιμωρία στον Αλβανό γεν-

νάει ανακούφιση στο λαό, γιατί ο Αλβανός έγινε επίφοβος και τελικά έγινε μισητός. Ήταν επίφοβος σαν εγκληματίας, ενώ σαν Κοσοβάρος αντισέβρος και φιλονατοϊκός έγινε ολότελα μισητός. Τώρα το κοινωνικό και το εθνικό μίσος είναι ενωμένα σε ένα. Το “ανώτερο” παραμελημένο και παρεξηγημένο έθνος, το ελληνικό, το έθνος που αγοράζει την πιο φθηνή εργατική δύναμη σε όλη την Ευρώπη, το κατ' εξοχήν πνευματικό έθνος της κατά τα άλλα “υλιστικής” και “τεχνολογικής” Ευρώπης,

βρήκε ένα συγκεκριμένο ζωντανό άνθρωπο να μισεί, και κυρίως να περιφρονεί, τον Αλβανό. Βρήκε ένα υποδειγματικό αντίθετό του μπροστά στα πόδια του.

Δίπλα στον Αλβανό, ο Έλληνας νιώθει γίγαντας. Γίγαντας στη γνώση, γίγαντας στην εθνική ιστορία, γίγαντας στο ήθος.

Ο αντιαλβανικός εθνορατσισμός είναι ο πιο πραχτικός, ο πιο άμεσος, ο πιο επιθετικός ρατσισμός που αναπτύχθηκε ποτέ σ' αυτή τη χώρα. Ο αντιτουρκικός ρατσισμός είναι ακόμα θεωρητικός, αφηρημέ-

νος, έμμεσος. Οι μόνοι που μπορούν να γευτούν το μίσος ενάντια στον Τούρκο ζεστό και αχνιστό είναι οι Έλληνες της Θράκης, οι Ακρίτες. Οι άλλοι, όλοι οι άλλοι πρέπει να αρκεστούν προς το παρόν στον Αλβανό.

Οι δημοκράτες πρέπει να ανησυχούν, να ανησυχούν πραγματικά.

Η υπόθεση είναι πολύ δύσκολη, όχι μόνο γιατί η ρατσιστική αρρώστια έχει προχωρήσει βαθιά, αλλά γιατί για να νικήσουν τους ρα-

συνέχεια στη σελ. 11

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στις 3 του Ιούλη, πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη μια συνάντηση - συγκέντρωση που διοργάνωσε η εφημερίδα Διεθνιστής Εργάτης με θέμα τη βαλκανική σοσιαλιστική ομοσπονδία σαν απάντηση του προλεταριάτου στο βαλκανικό εθνικισμό.

Οι διοργανωτές, που είναι μια ολιγομελής, αλλά πολύ δραστήρια ομάδα διεθνιστών τροτσκιστικής αντίληψης, είχαν καλέσει σ' αυτή τη συνάντηση σαν κεντρικό εισηγητή έναν εκπρόσωπο του ΕΕΚ και είχαν προσκαλέσει να κάνουν τοποθετήσεις το Ουράνιο Τόξο, την Τούρκικη μειονοτική Κίνηση και την ΟΑΚΚΕ. Η ΟΑΚΚΕ ανταποκρίθηκε σ' αυτό το κάλεσμα παρ' όλο που η οργάνωση που θα έκανε την κεντρική εισήγηση βρίσκεται για μας στο πολιτικό στρατόπεδο του κύριου εχθρού. Θεωρήσαμε ότι ήταν πολύ σημαντικό που κάποιος διεθνιστής μας καλούσαν να μιλήσουμε στην πόλη του πιο ισχυρού εθνοφασισμού και στείλαμε μια αντιπροσωπεία από τρεις συντρόφους, τους Η. Ζαφειρόπουλο, Δ. Γουρνά και Θ. Κοφίνα.

Η συγκέντρωση αυτή όπως ήταν φυσικό σαμποταρίστηκε από κάθε άποψη. Δεν είναι "πρέπον" να μαζεύονται και να μιλάνε στη Θεσ/νίκη ούτε Μακεδόνες, ούτε

Τούρκοι, ούτε, οι τόσο μισητοί στον εθνικισμό και ακόμα περισσότερο στον σοσιαλφασισμό, ΟΑΚΚίτες.

Έτσι η αφίσα που κόλλησαν οι διοργανωτές καταξεδιόταν ταχύτατα, το Εργατικό Κέντρο που τους είχε δώσει αίθουσα τους ανακοίνωσε την τελευταία στιγμή ότι δεν τους τη δίνει, οπότε η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα των Οικολόγων (του Τρεμπόπουλου), ενώ ελάχιστοι άνθρωποι ήρθαν από αυτό που σε γενικές γραμμές ονομάζεται "κίνημα". Το "κίνημα" που ηγεμονεύεται από την γενικά αντιδυτική γραμμή του ψευτοΚΚΕ, και του ΣΥΝ, ευχαρίστως συμπαράτασσεται με τους φασίστες στις μεγάλες "λαϊκές εξορμήσεις" υπέρ του ΡΚΚ και των Σέρβων αδελφών και κατά του ΝΑΤΟ, αλλά ποτέ με τον αληθινό αντιεθνικισμό που στην "ορθόδοξη" εθνορατσιστική Ελλάδα αποκλείεται να έχει σαν κύριο εχθρό την Ευρώπη.

Στην πραγματικότητα οι ίδιοι οι διοργανωτές είναι άνθρωποι αυτού του κινήματος. Όμως αποτελούν εκείνη την τάση του που τραβάει τον διεθνιστικό δρόμο και το εννοεί οπότε έρχεται σε σύγκρουση με κάθε εθνικισμό και σε μοιραία ενότητα με κάθε αντιεθνικιστή. Τέτοιοι άνθρωποι υποχρεώνονται συνήθως να λύνουν την αντίφαση ανάμεσα στον αντιευρωπαϊσμό του δεξιού

αντιιμπεριαλισμού στον οποίο πρωταγωνιστεί όλος ο τροτσκισμός και οι υποτιθέμενοι "μ-λ" από τη μια, και τον δημοκρατικό ευρωπαϊσμό των καταπιεσμένων μειονοτήτων και των συνεπών αντιεθνικιστών από την άλλη. Στο βάθος αυτής της αντίφασης βρίσκονται δύο γραμμές για τη φύση του σύγχρονου ιμπεριαλισμού. Εκείνη που τον εννοεί οικονομικά, σε στυλ δεύτερης διεθνούς, δηλαδή μονόπλευρα σαν δυτικό χρηματιστικό κεφάλαιο και εκείνη που τον βλέπει πολιτικά, δηλαδή λενινιστικά σαν κρατικο-μονοπωλιακή πολιτική και στρατιωτική ισχύ. Στην μια περίπτωση ο διεθνισμός είναι η συμπαρατάξη με τους ανατολικούς - οικονομικά μη κυρίαρχους - ιμπεριαλισμούς, στην άλλη περίπτωση, είναι η αντιπαράθεση πρώτα και κύρια με αυτούς, επειδή αυτοί αποτελούν έκφραση και συγκέντρωση κάθε σοβινιστικής και κάθε ιμπεριαλιστικής βίας. Οι διεθνιστές στη χώρα μας και σ' όλο τον κόσμο καλούνται ήδη επιτακτικά, ιδιαίτερα μετά τον γιουγκοσλαβικό πόλεμο που άρχισε το 1991, να πάρουν θέση ανάμεσα σ' αυτές τις δύο γραμμές. Αυτό το πρόβλημα δεν μπορεί να το παρακάμψει η στρατηγική συζήτηση για τον σοσιαλισμό ή για τα οικονομικά αιτήματα του εργαζόμενου λαού. Το ίδιο το θέμα της συζήτησης "τα σοσιαλιστικά Βαλκάνια" έδωσαν στον εισηγητή του ΕΕΚ τη δυνατότητα να ξεφύγει από το κεντρικό ζήτημα του πολέμου, δηλαδή των παγκόσμιων στρατοπέδων και των κύριων παγκόσμιων εχθρών σήμερα και να το μεταθέσει στο επίπεδο ενός πρωτόγονου αντικαπιταλισμού. Η απλούστερη απάντηση στον εθνικισμό είναι ο σοσιαλισμός, και στα εθνικιστικά Βαλκάνια η τελική απάντηση είναι τα σοσια-

λιστικά Βαλκάνια. Όμως ο σοσιαλισμός ήρθε πάντα με δημοκρατικά αιτήματα. Δηλαδή ποτέ δεν τοποθετήθηκε ομοιόμορφα ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές, αλλά ξεχώρισε τους αστούς από τους φεουδάρχες, την αστική δημοκρατική δικτατορία από την φασιστική, το φιλοπόλεμο από το ειρηνόφιλο στρατόπεδο του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα σε συνθήκες επαναστατικής άμπωτης όπως συμβαίνει σήμερα.

Σε αυτή λοιπόν τη συζήτηση οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ βάλανε σαν κεντρικό το ζήτημα του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού και τη σύμπλευση που έχει με αυτόν η διεθνής γραμμή και οι διεθνείς συμμαχίες του ελληνικού σοβινισμού. Ταυτόχρονα προσπάθησαν να κάνουν σαφή την πολιτικοϊδεολογική αφετηρία της φιλοευρωπαϊκής γραμμής της ΟΑΚΚΕ και να απαντήσουν στον πόλεμο λάσπης στον οποίο επιδίδονται οι ψευτοαριστεροί εδώ και χρόνια ενάντια της.

Σε ένα πολύ προοδευτικό αλλά πιο ειδικό πλαίσιο κινήθηκαν οι τοποθετήσεις των εκπροσώπων των δύο εθνικών μειονοτήτων σε σύγκρουση με τον επίσημο και αγοραίο "αριστερό" ψευτοδιεθνισμό. Έτσι ο εκπρόσωπος του Ουράνιου Τόξου, Ν. Σακελλαρίου δεν αρκέστηκε στο να χτυπήσει την γενικότερη πολιτική του ελληνικού εθνικισμού για το μακεδονικό, σε μια πολύ διεξοδική τοποθέτηση, αλλά ξεσκέπασε τον εθνικισμό που κρύβει μέσα της η επίσημη ελληνική αριστερά. Ειδικά η εισήγησή του αποκάλυπτε την αντίθεση της γραμμής του ταρινού "Κ"ΚΕ με την γραμμή για τους μακεδόνες του παλιού επαναστατικού ΚΚΕ.

Ο Ι. Ουσούνγλου μίλησε από την τούρκικη μειονότητα για την καταπίεση που δοκιμάζει και ερμήνευσε τον εθνικισμό της, όσος αναδύθηκε τα τελευταία χρόνια, σαν προϊόν της ελληνικής καταπίεσης. Α-

κόμα τόνισε την καταλυτική σημασία που είχε για την τούρκικη μειονότητα η απαίτηση της Ευρ. Ένωσης να γίνουν σεβαστά τα δημοκρατικά δικαιώματά της. Παρέμβαση έκανε και ο Α. Ντέντε που χτύπησε την αντιευρωπαϊκή και φιλορώσικη γραμμή του ελληνικού εθνικισμού.

Στη δευτερολογία του ο εκπρόσωπος του ΕΕΚ δεν απάντησε στην επιχειρηματολογία της ΟΑΚΚΕ τοποθετούμενος στα ζητήματα των διεθνών στρατοπέδων και δεν ανέφερε πουθενά τη θέση της "Νέας Προοπτικής" ότι τάχα η νατοϊκή στρατηγική έχει σαν στόχο της την περικύκλωση της Ρωσίας και της Κίνας.

Ο εκπρόσωπος του "Διεθνιστή Εργάτη", Χάρης Παπαδόπουλος στις παρεμβάσεις του μίλησε για τη σημασία της αριστερής διεθνιστικής ενότητας στην Ελλάδα και τόνισε με έμφαση την ανάγκη για μια "Διεθνή των προδοτών". Σε αυτό το πνεύμα εξήρε και τον ρόλο της ΟΑΚΚΕ στον αντιεθνικιστικό αγώνα. Ωστόσο στην γενική πολιτική του τοποθέτηση έμεινε στην κατά τη γνώμη μας περιορισμένη αντικαπιταλιστική και εργατίστικη άποψη που ενοποιεί σε ένα πρώτο επίπεδο όλο τον "κινηματικό" χώρο.

Πάντως πρέπει κανείς να αναγνωρίσει στους διοργανωτές ότι έκαναν ένα εξαιρετικά τολμηρό βήμα με το να πραγματοποιήσουν μια τέτοια συγκέντρωση στο κέντρο της πολιτικής αντίδρασης στη χώρα μας. Αυτή η συγκέντρωση είχε τη δύναμη, την ένταση και την ειλικρίνεια του καθεστωτικά απαγορευμένου.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

**15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500**

**ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ
Γ. ΝΑΚΡΑΤΖΑ**

Ο τούρκικος εθνικισμός δεν διδάσκεται

Τι καλός μεζές αυτή η Τουρκία για τους ανατολικούς φασίστες. Πόσο εύκολα μπορεί να την ξεκόψει κανείς από την Ευρώπη.

Είπε ο Ετσεβίτ ότι το Κυπριακό έχει λυθεί χάρη στο ξεχωριστό τουρκοκυπριακό κράτος στο βορρά.

Δηλαδή, ο νόμος του σέρβικου "δικαίου", ο νόμος του διαμελισμού του "κυρίαρχου κράτους", ο νόμος της ολοκληρωμένης εθνοκάθαρσης. Αυτό σημαίνει και αθώωση του ελληνικού "ορθόδοξου" φασισμού που είχε πραγματοποιήσει και εκείνος εθνοκάθαρση στο νησί το 1963, -64 ενάντια στους Τούρκους, και τώρα μπορεί να κρύβεται πίσω από την τούρκικη. Ακόμα περισσότερο μπορεί να κρύβεται η Ρωσία που ήταν η μόνη χώρα στον κόσμο που είχε χειροκροτήσει την τουρκική εισβολή του 1974, και εκείνη που πρώτη έριξε την "ιδέα" της διζωνικής ομοσπονδίας το 1965.

Η σοβινιστική αρρώστια θα στέλνει λοιπόν ολάκερα τα "καταραμένα" Βαλκάνια αύτανδρα στην αυλή των τσάρων; Δεν διδάχτηκε λοιπόν τίποτα η τουρκική αστική τάξη από τη φύση του πολέμου της Βοσνίας; Δεν καταλαβαίνει ότι χωρίς μια δημοκρατική αντιδιαμελιστική γραμμή στο Κυπριακό δεν υπάρχει ευρωπαϊκή πορεία για την Τουρκία, παρά μόνο Ισλάμ και κεντροασιατική απολυταρχία;

Αυτές οι βαλκανικές αστικές τάξεις φαίνεται πως είναι πια πολύ γερασμένες για να μπορούν να εκπαιδευτούν στοιχειωδώς.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗ

- Να ξεσκεπάσουμε τους φασίστες του Δίκτυου 21
- Να καταγγείλουμε την απόλυση του Μ. Βασιλάκη από την Εξουσία

Ο βαθιά αρρωστημένος σοβινισμός, αυτή η ανίατη ασθένεια του συνόλου σχεδόν της αστικής τάξης, αυτή η κυρίαρχη ιδεολογία σε κάθε πτυχή της πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής χτύπησε για μια ακόμη φορά την ελεύθερη έκφραση των απόψεων και των ιδεών. Τη χτύπησε στο πρόσωπο ενός δημοκράτη δημοσιογράφου, του Μ. Βασιλάκη, που είχε το θάρρος και την τόλμη να τα βάλει με όλη αυτή την συνθλιπτική βάρους ιδεολογία και να ξεσκεπάσει τους εκπροσώπους της.

Ο Μ. Βασιλάκης με μια σειρά άρθρα του στην εφημερίδα "Εξουσία" κατήγγειλε την δράση του Δικτύου 21 και χαρακτήριζε τα μέλη του παρακρατικού καθώς και το ίδιο το Δίκτυο 21 σαν μια παρακρατική οργάνωση που ασκεί ιδιωτική εξωτερική πολιτική επικίνδυνη για τα συμφέροντα της χώρας μας. Θα αναφέρουμε μερικά αποσπάσματα από αυτά τα άρθρα για να γίνει καλύτερα κατανοητή η ανάλυση του Μ.Β. και το γιατί προκάλεσε αυτή την πρωτοφανή αντίδραση εκ μέρους όσων αναφέρονται σε αυτά τα άρθρα. Γιατί δηλαδή ξέσπασαν πάνω στο Βασιλάκη οι κεραυνοί του πιο άγριου σοβινισμού που πράγματι εκπροσωπείται στη χώρα μας από τη συμμορία που λέγεται Δίκτυο 21.

"Οι συμμορίες εκμεταλλεόμενες την νεοελληνική συμμορία, κατόρθωσαν τελικώς στις 29 Μαΐου να αποκτήσουν και ανώτατο συντονιστικό όργανο με επικεφαλής τον στρατηγό Τσίρκα Ευ, αντιπρόεδρο τον Αλ. Λυκουρέζο και συντονιστή τον Χρ. Λαζαρίδη (να τονίσουμε εδώ και την εθνική προσφορά του ...ηγέτη Καραμπελιά). Πολιτικά τους στηρίζαν με όλες τους τις δυνάμεις οι Α. Σαμαράς, Δ. Τσοβόλας, Π. Καμμένος, το "πατριωτικό" ΠΑΣΟΚ (Κηπουροί, Παπαθεμελήδες, Κουρής Ν., Καψήδες, Βουνάτσι...), καθηγητές του Παντείου και σύμβουλοι υπουργών (Ήφαιστος, Πλατιάς, Σαρρής, Γιαλλουρίδης κλπ), πρέσβεις Στοφορόπουλοι, γνωστοί μητροπολίτες, απόστρατοι και οι γνωστοί δημοσιογράφοι τηλεκαφενείων και εφημερίδων που λειτουργούν όπως ο Τύπος του 1897... Το κίνημα των αρειμάνιων πατριωτών έχει γράψει πολλές μελανές σελίδες τα τελευταία χρόνια: Κάρατζιτς, Επισκοπή, μοτοσικλετι-

στές και φουσκωτά σε Κύπρο, Ίμια, και η έσχατη τραγωδία τώρα με Οτσαλάν. Ειδικώς για τον Οτσαλάν συγκεντρώθηκαν τον περασμένο Μάιο 186 υπογραφές βουλευτών όλων των κομμάτων (τα 2/3 δηλαδή της Βουλής) για να του απευθύνουν κοινοβουλευτική πρόσκληση..." (Εξουσία, 20-2-99).

Σε επόμενο άρθρο του συνεχίζει: "Θα το επαναλάβουμε: η δομή, οι στόχοι, ο σχεδιασμός και οι οικονομικοί πόροι του εθνικού συντονιστικού οργάνου των παρακρατικών πατριωτών είναι ακριβές αντίγραφο της συμμορίας του 1897, της φαγέδαινας του ελληνισμού. Αν θέλουμε να αποτραπουν νέα Ίμια, νέες Επισκοπές, νέες υποθέσεις Οτσαλάν, πρέπει το Δίκτυο 21, στο οποίο συνενώθηκε η συναμοτική πείρα και δράση α) της άξεστης ακροδεξιάς αποστράτων και φασιστοειδών β) του παλαιού τριτοκοσμικού ΠΑΣΟΚ με τις περιέργες διασυνδέσεις τόσο με κινήματα-οργανώσεις όσο και με υπηρεσίες και τις μονομανίες και ιδεοληψίες περί αξόνων Ελλάδας-Συρίας-Κούρδων-Αρμενίας, γ) του φαιού μηχανισμού του μειωμένης θητείας υπερπατριώτη Σαμαρά τον οποίον έστησε αδίστακτα την εποχή του Μακεδονικού με μαύρο χρήμα από μυστικά κονδύλια και «πατριώτες» επιχειρηματίες δ) η αντικοινωνική πείρα των ακροαριστερών τύπου Καραμπελιά, που μεταφέρει στους ακροδεξιούς την εμπειρία των... επαναστατικών κινήματων" (Εξουσία, 27-2).

Σε άλλο πάλι άρθρο: "...όπως οι πρόγονοί τους συναμοτούσαν ώστε να επιτύχουν πόλεμο με την Τουρκία, το ίδιο πράττουν και αυτοί εφαρμόζοντας τα σχέδια του ΡΚΚ. Θα μπορούσε να διαβεβαιώσει και οι εκλεκτός συνεργάτης τους Π. Παναγιωτόπουλος ότι αυτός ήτο ο σχεδιασμός Οτσαλάν: να εμπλακούμε σε πόλεμο με την Τουρκία..." (Εξουσία, 2-3).

Και τέλος: "...το παπανδρεικό ΠΑΣΟΚ δανείστηκε εμπειρίες της Δεξιάς τηρώντας την εθνική παράδοση του παρακράτους. Η σχέση κυβέρνησης-κράτους, όπου η κυβέρνηση αντί να είναι ο ανώτατος μηχανισμός του κράτους το χρησιμοποιεί σαν παράρημά της, και μάλιστα καταναλωτικά, ήταν το θεμέλιο της διακυβερνήσεως του Χαρismaticού και έμεινε υποθήκη και σε μερίδα των «εκσυγχρονιστών». Λχ ο Θ. Πάγκαλος συνεργάστηκε με

τον «συμμαθητή του» Ναζάκη. Ο Αλ. Παπαδόπουλος (λυπούμαι διότι είχα άλλη εντύπωση) συνεργάστηκε με το πνευματικό τέκνο της ΕΟΚΑ Β' Γιαλλουρίδη του Δικτύου 21, ο οποίος εκτός των παλαιότερων συναντήσεων με τον Οτσαλάν είχε και νέα στην Ρώμη και εν συνεχεία συνητητή με τις «φίλες του» συνεργάτιδες του Οτσαλάν... όλα τα εθνικά παράσιτα σαν έρθει ο θέρος, η ώρα του καταλογισμού, είναι ανεύθυνοι, καταφεύγουν στην ιδιότητα του δικηγόρου, του καθηγητή ή του εθνικώς ανησυχούντος πολίτη..." (Εξουσία, 11-3).

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω αποσπάσματα άρθρων του ο Μ.Β. αντιλαμβάνεται το μέτωπο που έχει σχηματιστεί στη βάση της παλιάς σοβινιστικής αρρώστια της αστικής τάξης και που τόσο έντεχνα καλλιέργησε ο Ανδρέας Παπανδρέου. Βέβαια η ανάλυση του Μ.Β. δεν φτάνει στη διαπίστωση ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η πολιτική του "ορθόδοξου τόξου". Ένα συμπέρασμα στο οποίο θα μπορούσε ίσως να οδηγηθεί κανείς από την μελέτη των άρθρων του Γιαλλουρίδη ή του Ήφαιστου στην Ελευθεροτυπία κατά καιρούς ή από τις πολιτικές συμμαχίες όσων υποστηρίζει το Δ' 21 (Κάρατζις, Μιλόσεβιτς, Οτζαλάν κλπ).

Ανεξάρτητα όμως από αυτό ο συγκεκριμένος δημοσιογράφος πρόσφερε με τα άρθρα του μεγάλη υπηρεσία στην υπόθεση της δημοκρατίας και της καταγγελίας του νέου φασιστικού καθεστώτος που ετοιμάζεται στη χώρα μας.

Είναι λοιπόν πολύ φυσικό που ο Μ.Β. απολύθηκε την επομένη του τελευταίου άρθρου του στην Εξουσία η οποία και ζήτησε συγγνώμη από όσους αναφέρονται στα άρθρα. Έκτοτε ακολούθησε μια σωρεία ενεργειών που αποσκοπούσαν στην εξόντωση του δημοσιογράφου Βασιλάκη. Λέει ο ίδιος σε συνέντευξη τύπου: "...Αρχικώς λοιπόν με δικηγόρους τα μέλη του δ.σ του Δικτύου και στελέχη της εκλιπούσης ΠΟΛΑΝ Φ. Κρανιδιώτη και Διόν. Καραχάλιο, κατέθεσαν μια ομαδική αστική αγωγή (όχι μήνυση, που σημαίνει διάλογο, επιχειρήματα, ακροατήριο) ως Δ' 21, που εκπροσωπείται από τους: Ευ. Τσίρκα, αντιστράτηγο ε.α., Αλ. Λυκουρέζο, Χρυσάνθο Λαζαρίδη, Γιάννη Ξάφη, Κώστα Ζουράρι, Χριστόδουλο Γιαλλουρίδη, Αριστείδη Καρατζά, Φαί-

λο Κρανιδιώτη, Διονύσιο Καραχάλιο, Άγγελο Συρίγο, Νεοκλή Σαρρή. Απαιτούν το ποσό των 200.000.000 δρχ.

Ταυτοχρόνως κατέθεσε και άλλη αστική αγωγή και ο τότε πολιτικός αρχηγός κ. Α. Σαμαράς με τους ίδιους δικηγόρους (Κρανιδιώτη και Καραχάλιο) και ζητεί και αυτός άλλα 200.000.000 δρχ...

Ακολούθησαν αλλεπάλληλες ατομικές αγωγές με πρώτες εκείνες των δικηγόρων Γαρουφαήλ(Φαίλου) Κρανιδιώτη και Διονυσίου Καραχάλιου εναντίον μου. Ο αγωνιστής Φαίλος, μέλος του δ.σ. του Δ' 21 και τέως υπουργός Εξωτερικών της ΠΟΛΑΝ (και πολλά άλλα τα οποία γνωρίζει η Επιτροπή Συγκάλυψης της Βουλής), ζητεί μόλις 150.000.000 δρχ." (Αυγή, 14-7).

Μπροστά στην απαράδεκτη αυτή ταχτική μαζεύτηκαν 120 υπογραφές από δημοκρατικές προσωπικότητες που συμπαρίσταται στον αγώνα του Μ.Β. Το κείμενο της συμπαράστασης είναι το εξής:

"Ο αρθρογράφος/συνάδελφος Μανώλης Βασιλάκης απειλείται με εξόντωση. Έχοντας ασχοληθεί από δύο χρόνια με το 'Δίκτυο 21', διερεύνησε την εμπλοκή των ηγετικών του στελεχών, καθώς και στελεχών της ΠΟΛΑΝ., και στην υπόθεση Οτσαλάν. Τα στελέχη αυτά (και μαζί τους και ο κ. Χρήστος Γιανναράς) δεν ανασκευάζουν τα στοιχεία και τα επιχειρήματά του, τον κατακλύζουν όμως με αλλεπάλληλες εκφοβιστικές-εκβιαστικές αστικές αγωγές ζητώντας αποζημιώσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων. Για μας, δημοσιογράφους, ελεύθερους συνεργάτες του Τύπου, ανθρώπους των γραμμάτων-και ανεξάρτητα από πολιτικές απόψεις-η τακτική των στελεχών αυτών, αν πετύχει τον στόχο της, θα έχει σαν θύμα όχι έναν ερευνητή και αρθρογράφο, αλλά την ίδια την ελευθερία του Τύπου και συνεπώς το δικαίωμα των πολιτών να γνωρίζουν όλες τις απόψεις. Αποφασισμένοι να μην αποδεχθούμε τη μέσω αγωγών κατατρομοκράτηση, υπερασπίζουμε το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση, μ' αυτήν την έννοια προσυπογράφουμε τα άρθρα του Μανώλη Βασιλάκη και ζητούμε να δικα-

στούμε μαζί του".

Υπογράφουν οι:

Ν. Αλιβιζάτος, Η. Ανδύρας, Κ. Αρώνη-Τσίχλη, Ι. Αφεντούλη, Γ. Βαρεμένος, Κ. Βασιλοπούλου, Λ. Βεντούρα, Α. Βιτσέντζου, Γ. Βλαβιανός, Ν. Βουλέλης, Ρ. Γαλανάκη, Θ. Γεωργακόπουλος, Β. Γεωργιάδου, Μ. Γεωργούλας, Θ. Γιαλέτσης, Η. Γιαννακάκης, Γ. Γιαννουλόπουλος, Δ. Γουσέτης, Κ. Γραμματικάκης, Β. Γρηγόρης, Α. Δαμιανίδου, Β. Δεληπέτρος, Ε. Δεμίρη, Ν. Δήμου, Θ. Διαμαντόπουλος, Κ. Ζέππος, Π. Ζέρη, Μ. Ζορμπά, Β. Ζουναλής, Κ. Ζώρας, Α. Ηρακλείδης, Μ. Θεοδωράκης, Σ. Θεοδωράκης, Ν. Θεοτοκάς, Ε. Καζαλόττι, Γ. Καλαϊτζής, Α. Καλλιβερέτακης, Η. Κανέλλης, Γ. Καπλάνι, Κ. Καρής, Τ. Κατσιμάρδος, Η. Κατσούλης, Δ. Καψάλης, Π. Κλαυδιανός, Γ. Κοντογεώργης, Γ. Κοντός, Γ. Κοροπούλης, Μ. Κοτζιά, Η. Κούβελος, Σ. Κούλογλου, Χ. Κουλούρη, Κ. Κουφογιώργος, Ν. Κυριαζίδης, Γ. Λάκος, Κ. Λεμπέση, Α. Λιάκος, Σ. Λιβαδάς, Σ. Λιναρδάτος, Ν. Λιοναράκης, Α. Λούβη, Α. Λουλούδης, Π. Μανδραβέλης, Γ. Μαργαρίτης, Φ. Μαλιγκούδης, Α. Μανιτάκης, Α. Μανωλάκος, Ν. Μαραβέγιας, Χ. Μάτης, Α. Μάτση, Δ. Μαυρομάτης, Ν. Μεγγρέλης, Η. Μήλλας, Γ. Μηλιός, Μ. Μήτσος, Τ. Μίχας, Α. Μολφέση, Ν. Μπακουνάκης, Μ. Μπαλαούρας, Σ. Μπαλάσκας, Α. Μπαλτάς, Π. Μπασάκος, Π. Μπουκάλας, Γ. Μπράμος, Α. Νταβανέλος, Σ. Ντάλης, Ν. Ξυδάκης, Α. Οικονομίδης, Β. Πάϊκος, Α. Πανατζόπουλος, Σ. Παπαγεωργίου, Δ. Παπαδημητρόπουλος, Τ. Παπαδοπούλου, Β. Παπαζήσης, Α. Παπανδρόπουλος, Τ. Παππάς, Σ. Παπασπηλιόπουλος, Π. Παπαστρατής, Γ. Πατίλης, Β. Πεσματζόγλου, Π. Πιζάνιας, Σ. Πολυμίλης, Δ. Ραυτόπουλος, Α. Ρήγος, Μ. Στεφανίδης, Ρ. Σωμερίτης, Χ. Τελίδης, Τ. Τελλόγλου, Γ. Τζανετάκος, Σ. Τσακίρακης, Κ. Τσαλόγλου, Κ. Τσουράκης, Α. Φραγκουδάκη, Δ. Χαντζόπουλος, Α. Χατζηπροδρομίδης, Τ. Χατζόπουλος, Σ. Χρυσοστομίδης, Β. Ψιμούλη.

Είναι δημοκρατική απαίτηση να σταματήσει αμέσως κάθε ενέργεια σε βάρος του δημοκράτη δημοσιογράφου Μ. Βασιλάκη και να καταγγελθούν όχι μόνο οι ενέργειες αυτές του Δικτύου '21 αλλά και η ίδια η πολιτική γραμμή του.

Κάτω από αυτό το κείμενο εμείς της ΟΑΚΚΕ, και πιστεύουμε κάθε δημοκρατικός πολίτης αυτής της χώρας πρέπει να βάλει την υπογραφή του.

ΠΡΟΚΥΡΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

Η προκύρξη που μοιράστηκε στο "Αντιρατσιστικό" Φεστιβάλ

Πολιτικά δικαιώματα στους μετανάστες. Όχι στην παράνομη μετανάστευση Περιφρούρηση του μεροκάματου

Για να χτυπήσουμε το ρατσισμό που έχει σχέση με τους μετανάστες πρέπει να εντοπίσουμε και να συντρίψουμε την κοινωνική του βάση.

Η κοινωνική βάση αυτού του είδους ρατσισμού είναι η υπερεκμετάλλευση της ξένης εργατικής δύναμης και η χρησιμοποίησή της για την συνολική πτώση του μεροκάματου.

Με την μαζική εισαγωγή και χρησιμοποίηση φτηνών εργατικών χεριών μεγαλώνει ο εφεδρικός εργατικός στρατός σε μια χώρα οπότε αυτόματα το μεροκάματο και ο μισθός σ' αυτή τη χώρα - κάθε μεροκάματο και κάθε μισθός - πιέζονται προς τα κάτω.

Το κεφάλαιο που χρησιμοποιεί αυτή τη μέθοδο για την αύξηση της συσσώρευσής του έχει συμφέρον από την μέγιστη συμπίεση των μισθών. Αυτή τη συμπίεση την πετυχαίνει όταν ο ξένος εργάτης δεν έχει κανένα εργατικό δικαίωμα και κανένα δικαίωμα ως πολίτης. Όσο ο ξένος εργάτης δεν πουλάει ελεύθερα την εργατική του δύναμη, η τιμή της πέφτει. Αν ο ξένος εργάτης δεν διαλέγει όποιο αφεντικό θέλει, αν ο ξένος εργάτης δεν μπορεί να απεργήσει γιατί θα απολυθεί αμέσως, αν δεν μπορεί να διαδηλώσει και να συγκρουστεί με το κράτος γιατί θα απελαθεί, τότε δεν πουλάει ελεύθερα την εργατική του δύναμη. Τότε είναι δουλολάροικος ή σκλάβος.

Το ελληνικό κεφάλαιο θέλει τους ξένους εργάτες δουλολάροικους και σκλάβους επειδή έτσι γίνεται δουλολάροικος και σκλάβος κάθε εργαζόμενος στη χώρα. Αυτό συμβαίνει επειδή κανένας ελεύθερος εργάτης δεν μπορεί να συναγωνιστεί έναν άλλο που δεν έχει το δικαίωμα της απεργίας, που δεν έχει το δικαίωμα να πει όχι στην αυθαίρετη παράταση του χρόνου εργασίας, που δεν μπορεί να αντιδράσει στις πιο άθλιες συνθήκες δουλειάς.

Όσο λοιπόν οι υπόλοιποι εργάτες, παλιοί ξένοι εργάτες και έλληνες, χάνουν τα μισθολογικά και εργατικά τους δικαιώματα, τόσο ευκολότερα τους γεννιέται μίσος ενάντια στους νεότερους μετανάστες.

Το στρατόπεδο του ρατσισμού κατακτάει διαρκώς και νέους εργάτες, ιδιαίτερα εκείνους που δεν έχουν ειδικευση. Ο κύριος όγκος του στρατού των ρατσιστών αποτελείται από εργάτες και εργαζόμενους γενικά.

Το κεφάλαιο καλλιεργεί επιδίξια αυτό το ρήγμα και το αξιοποιεί για να χειροτερέψει κι άλλο τις συνθήκες των ξένων εργατών, ώστε να ρίξει παραπέρα το συνολικό μέσο μεροκάματο στη χώρα και να χειροτερέψει κι άλλο τις συνθήκες ζωής όλων των εργατών.

Ο ρατσισμός, ιδιαίτερα ο ρατσισμός με πλατεία, με "λαϊκή" δηλαδή βάση, εξασφαλίζει το φόβο στους ξένους εργάτες, δηλαδή ασκεί μια γενικευμένη βία, που περνάει μέσα στη συνείδησή τους και παραλύει κάθε θέλησή τους να αλλάζουν την μοίρα τους και να οργανωθούν για να κερδίσουν την πολιτική τους ελευθερία ή έστω την οικονομική ελευθερία τους σαν ιδιοκτήτες και πωλητές των χεριών τους.

Ο στόχος των οργανωτών του ρατσισμού δεν είναι να διώξουν τους ξένους εργάτες, ούτε να τους εξοντώσουν γιατί τότε όλο τους το πρόγραμμα για την υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης θα καταρρεύσει. Ούτε θέλουν στο βάθος οι ρατσιστές να κλείσουν τα σύνορα σε νέους εργάτες, ιδιαίτερα σε παράνομους, γιατί οι νέοι παράνομοι εργάτες, πιο εξασθλιωμένοι και με πιο επισφαλής θέση θα τσακίζουν διαρκώς τις ελάχιστες κατακτήσεις των παλιότερων μεταναστών και των ντόπιων εργατών και θα τροφοδοτούν με νέο κάρβουνο το καζάνι του ρατσιστικού και ξενοφοβικού μίσους.

Το πιο βάρβαρο και εκμεταλλευτικό κεφάλαιο θέλει το φόβο και το αμοιβαίο μίσος των εργατών. Αλλά ο φόβος και το μίσος δεν πρέπει και να ξεπερνάνε ποτέ ένα όριο. Και το όριο αυτό είναι η εξασφάλιση της εκμετάλλευσης, δηλαδή η διατήρηση των σκλάβων στην αγορά εργασίας.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ "ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΥΝΟΡΑ" ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Αυτό το κεφάλαιο εμφανίζεται έτσι με δύο πρόσωπα. Το ένα πρόσωπο είναι το ανοιχτό φασιστικό. Αυτό σπέρνει το φόβο και το μίσος και ρίχνει το σύνθημα "να φύγουν οι ξένοι", όχι για να φύγουν, αλλά για να τους τρομοκρατήσει να τους απομονώσει και να τους αφαιρέσει κάθε οικονομικό και πολιτικό δικαίωμα. Το άλλο πρόσωπο είναι το τάχα φιλελεύθερο, που εκφράζοντας τα άμεσα συμφέροντα των δουλολατρών, ζητάει ελεύθερη εισαγωγή νέας, όλο

και πιο φτηνής εργατικής δύναμης. Αυτό βολεύεται με το σύνθημα "ανοιχτά σύνορα για τους εργάτες" και του ταιριάζει πάνω απ' όλα η "ελεύθερη πρόσληψη με κάθε μεροκάματο".

Το σύνθημα για τα ανοιχτά σύνορα, που το φωνάζουν μερικοί άνθρωποι καλών προθέσεων, το προβάλλουν οι ισχυρές ιμπεριαλιστικές χώρες ενάντια στον τρίτο κόσμο, προκειμένου αυτός να ανοίξει ολότελα τα σύνορά του στο κεφάλαιο και τα εμπορεύματά τους.

Ανοιχτά σύνορα για όλους τους μετανάστες σημαίνει αντίστροφα ένας άπειρος διεθνής εφεδρικός στρατός που θα συντρίβει κάθε κατάκτηση και συνεπώς κάθε συνδικαλιστική αλλά και κάθε πολιτική οργάνωση του εργαζόμενου λαού στις σχετικά ανεπτυγμένες χώρες.

Γιατί η κοινή συνδικαλιστική οργάνωση προϋποθέτει το κοινό μεροκάματο για τους εργάτες που κάνουν την ίδια δουλειά και η κοινή πολιτική οργάνωση προϋποθέτει κοινά πολιτικά δικαιώματα και κοινή πολιτική ελευθερία. Όμως η ανεξέλεγκτη εισαγωγή ξένης εργατικής δύναμης δημιουργεί νέα σύνορα στο μεροκάματο, δημιουργούν δύο κόσμους σε κάθε κλάδο με εργάτες από τη μια ψηλής και από την άλλη χαμηλής αμοιβής που μισούνται θανάσιμα. Και αυτό θα διαρκεί έως ότου οι ψηλά αμειβόμενοι παλιότεροι εργάτες να εξασθλιωθούν στο επίπεδο των χαμηλά αμειβόμενων καινούργιων εργατών, ενώ ο συνδικαλισμός θα έχει πεθάνει. Αυτό συμβαίνει κιόλας στα μικρομάγαζα, στην οικοδομή και τα μεγάλα εργοτάξια όπου επικρατεί η απόλυτη βαρβαρότητα, όπου οι δύο κόσμοι στο μισθό κάνουν αδύνατη την κοινή απεργία, οπότε και το κοινό συνδικάτο.

Αυτή η ρήξη μέσα στην εργατική τάξη και η συνδικαλιστική διάλυση που την ακολουθεί γίνονται απόλυτες επειδή τα "ανοιχτά σύνορα" των "φιλελεύθερων" της υπερεκμετάλλευσης συνδυάζονται πάντα με πλήρη έλλειψη πολιτικών δικαιωμάτων για τους μετανάστες, οπότε και με δύο ξεχωριστούς πολιτικούς κόσμους για τους ντόπιους και ξένους εργάτες.

Δεν είναι τυχαίο ότι η ψευτοαριστερά της υπερεκμετάλλευσης ("Κ"ΚΕ, ΣΥΝ) δεν βάζει ποτέ ζήτημα πολιτικών δικαιωμάτων για τους μετανάστες. Βάζει μόνο ζήτημα "νομιμοποίησης". Όμως η "νομιμοποίηση" αυτή είναι κύρια οικονομική. Η νομιμοποίηση της πράσινης κάρτας είναι βασικά το δικαίωμα του μετανάστη να πουλάει ελεύθερα την εργατική του δύναμη για ένα διάστημα. Γι αυτό το διάστημα διαθέτει το σχετικό και πολύ περιορισμένο πολιτικό δικαίωμα να μην απελαύνεται.

Όμως με ή χωρίς πράσινη κάρτα ο μετανάστης δεν ψηφίζει, δεν μπορεί να διαθέτει πολιτικό κόμμα, δεν μπορεί να συγκροτείται ουσιαστικά με το κράτος αφού απειλείται με απέλαση και δεν μπορεί να συμμετέχει στην κρατική διοίκηση σε κανένα επίπεδο.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η περίφημη εγκληματικότητα των Αλβανών οφείλεται κυρίως στην έλλειψη πολιτικών δικαιωμάτων αυτού του μεταναστευτικού κύματος. Οι κλασικοί δουλολατρές υπερεξογκώνουν αυτή την όντως ξεχωριστή εγκληματικότητα και την ρίχνουν σε όλους τους Αλβανούς μετανάστες σαν φυλετικό χαρακτηριστικό. Οι "φιλελεύθεροι" δουλολατρές την αρνούνται σαν ξεχωριστή και ονομάζουν ρατσιστή όποιον ισχυρισθεί κάτι τέτοιο ενοχοποιώντας έτσι το λαό και ρίχνοντάς τον στην αγκαλιά των ανοιχτών φασιστών.

Η εγκληματικότητα των Αλβανών είναι πραγματικά ψηλή αλλά οφείλεται κυρίως στο εξής γεγονός:

Οι Αλβανοί εργάτες βρέθηκαν στη χώρα μαζικά, ξαφνικά και παράνομα, δηλαδή χωρίς καμία προσωπική ασφάλεια. Ταυτόχρονα βρέθηκαν με ένα μικρό κομμάτι από τα λεφτά της δουλειάς τους που δεν μπορούσαν να τα καταθέσουν στις τράπεζες. Έτσι έγιναν εύκολος στόχος ληστείας και δολοφονίας. Οι πιο καλά "πλασαρισμένοι" για αυτή τη δουλειά ήταν οι λούμπεν συμπατριώτες τους. Αυτοί το ληστρικό και δολοφονικό αλβανικό λούμπεν συγκροτήθηκε, εξασκήθηκε, αναπτύχθηκε και πραγματοποιήθηκε την "πρωταρχική του συσσώρευση" πάνω στη σάρκα και τον ιδρώτα του αλβανού εργάτη στην Ελλάδα. Γι αυτό η σκληρότητά του είναι ασύλληπτη. Όταν ύστερα από χρόνια ατιμώρητων εγκλημάτων αυτό το λούμπεν ανδρώθηκε, τότε απόκτησε την κακή συνήθεια να σκοτώνει για ψύλλου πήδημα και μέλη της "άνωτερης ελληνικής φυλής". Μόνο τότε αυτή η ανησυχία, οπότε οι εθνοφασίστες βρήκαν ένα νέο επιχείρημα για να δυναμώσουν την καταπίεση και τον εξοστρακισμό των ξένων εργατών.

Η πάλη όμως ενάντια στο αλβανικό λούμπεν έχει μια βασική προϋπόθεση: τα πολιτικά δικαιώματα στους Αλβανούς, οπότε και σε όλους τους μετανάστες που έχουν εγκατασταθεί στη χώρα. Η περιορισμένη νομιμοποίηση με το εκβιαστικό καθεστώς της μιας χρονιάς για την πράσινη κάρτα πρέπει να γίνει αληθινή νομιμοποίηση που ση-

μαίνει πλήρη πολιτικά δικαιώματα για τους εγκατεστημένους μετανάστες, παράλληλα βέβαια με την πράσινη κάρτα για όλους όσους δουλεύουν στη χώρα.

Όμως τα αληθινά πολιτικά δικαιώματα για τους ξένους συγκρούονται με την καθεστωτική θέση αρχής του ελληνικού σοβινισμού, κοινή θέση αρχής τόσο των ακροδεξιών, όσο και των "αριστερών" δουλολατρών: την εθνική καθαρότητα του έλληνα πολίτη. Όπως ο έλληνας πολίτης δεν μπορεί να είναι ταυτόχρονα τούρκος μειονοτικός, έτσι και ο εθνικά Σουδανός δεν μπορεί σαν τέτοιος να είναι έλληνας πολίτης. Μόνο αν παντρευτεί ελληνίδα, δηλαδή μόνο αν ανακατέψει με γνήσιο ελληνικό το αίμα του απόγονού του μπορεί να θεωρηθεί έλληνας πολίτης. Στο βάθος ο ελληνικός σοβινισμός στερεί τον ξένο εργάτη από τα πολιτικά του δικαιώματα για να μπορεί να τον χρησιμοποιεί και στην εξωτερική του πολιτική. Αυτό κάνει τώρα με τους Αλβανούς που τους "εθνοεκαθαρίζει" με πογκρόμ κατά καιρούς για να πιέζει την αλβανική εξωτερική πολιτική στη δικιά του "εθνική" κατεύθυνση.

Η απάντηση στον σύγχρονο νεοελληνικό ρατσισμό σε ότι αφορά τους μετανάστες, απάντηση που εμποδίζει με κάθε τρόπο η ακροδεξιά και, κυρίως, η ψευτοαριστερά πρέπει να είναι τριπλή:

* Πλήρη πολιτικά δικαιώματα λοιπόν στους εγκατεστημένους μετανάστες.

* Τέρμα στην παράνομη μετανάστευση.

* Περιφρούρηση του ενιαίου μεροκάματου και της ενότητας των συνδικάτων από την εισαγωγή φτηνής εργατικής δύναμης σε κάθε κλάδο.

Η ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ

Ο πυρήνας αυτής της απάντησης και ο πρωταρχικός υλικός και μαζικός της όρος είναι ο τρίτος από όσους αναφέραμε παραπάνω, δηλαδή η περιφρούρηση του ενιαίου μεροκάματου σε κάθε κλάδο δουλειάς, αλλά και γενικά, οπότε και η περιφρούρηση του ενιαίου συνδικάτου.

Ο μεγαλύτερος υπεύθυνος του αναπτυσσόμενου ρατσισμού στην Ελλάδα είναι εκείνη η υποτιθέμενη αριστερά που χτύπησε την ενότητα του μεροκάματου και των εργατών από τα μέσα. Αυτή είναι που εκπροσωπώντας τα συμφέροντα των πιο αρπακτικών, των πιο τεχνολογικά καθυστερημένων τμημάτων του κεφάλαιου, εμπόδισε ή υπονόμωσε έντεχνα κάθε πάλη για την περιφρούρηση του μεροκάματου και του ενιαίου χαρακτήρα του.

Αρχίζοντας από την ύπαιθρο για λογαριασμό της πλούσιας αγροτιάς και πηγαίνοντας στα μικρομάγαζα και την οικοδομή αυτή η "αριστερά" κατάφερε να καθιερώσει την απλήρωτη ξένη εργασία στα μεγάλα εργοτάξια και στα διακά σε τμήματα της βιομηχανίας.

Αυτή η υποτιθέμενη αριστερά που έχει επικεφαλής της τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και η οποία ηγεμονεύει σε όλα τα ελληνικά συνδικάτα αλλά και στις νέες οργανώσεις των μεταναστών μιλάει που και που δημαγωγικά για "εξίσωση του μεροκάματου", αλλά θεωρεί την εξίσωση του μεροκάματου κύρια σαν προϊόν ενός κινήματος εκείνων που δουλεύουν με το χαμηλό μεροκάματο, κυρίως των μεταναστών.

Όμως η περιφρούρηση του μεροκάματου σήμερα είναι κύρια προϊόν ενός αγώνα μέσα σε κάθε κλάδο από εκείνους που υπερασπίζονται τα ισχύοντα μεροκάματα ενάντια στην πτώση τους από την νέα εργατική δύναμη που εισάγεται σε κάθε κλάδο - μεταναστευτική ή ντόπια δεν έχει σημασία - για να σπάσει το κατακτημένο στην πράξη ή κατοχυρωμένο με συλλογικές συμβάσεις μεροκάματο.

Απέναντι σ' αυτούς που σπάνε το υπαρκτό μεροκάματο οι συνειδητοί εργάτες πρέπει να συμπεριφερθούν όπως απέναντι σε έναν απεργοσπαστικό μηχανισμό. Αυτό πρέπει να γίνει με απεργιακή οργάνωση κάθε κλάδου ξεχωριστά, για να περιφρουρηθεί το πραγματικό μεροκάματο ή ο μισθός κάθε φορά και όχι κάποιο ιδεατό μεροκάματο ή εκείνο που ίσχυε παλιότερα.

Αυτό πρέπει να κάνει κατ' αρχήν το πιο άγρια εκμεταλλεζόμενο προλεταριάτο, το αγροτικό, που πια αποτελείται από Αλβανούς εργάτες γης. Πρέπει να υποστηριχτεί κάθε αγώνας αυτού του προλεταριάτου για να ανέβει το μεροκάματο του και κάθε αγώνας του ενάντια στα σπασμένα μεροκάματα νέων εργατών γης που φέρνουν τα αφεντικά κάθε φορά που οι παλιοί εργάτες γης οργανώνονται και ανεβάζουν το μεροκάματό τους. Δεν πρέπει εδώ να επαναληφθεί η ήττα και η καταστροφή που δοκίμασε η παλιότερη μάζα εργατών γης, που αποτελείται από τσιγγάνους και γυναίκες κυρίως, όταν ανοργάνωτη δέχτηκε από τη μεσαία και πλούσια αγροτιά επίθεση εξαφάνισης μέσω των πρώτων αλβανών εργατών γης.

Το ίδιο πρέπει να κάνουν οι εργάτες σε κάθε κλάδο που πολιορκείται από τα πιο χαμηλά μεροκάματα μιας διαρκώς ανανεούμενης εξασθλιωμένης εργατικής δύναμης. Ο

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ" ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

"Τα δικά μου δικά μου και τα δικά σου πάλι δικά μου".

Αυτή είναι μια παλιά συνταγή για κάθε άρπαγα. Οι ναζιστές την εφάρμοσαν στη μεγαλύτερη έκταση ως τώρα. Όμως είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός που την έχει κάνει επιστήμη. Ο σοσιαλιμπεριαλισμός δεν αρκείται στην αρπαγή των υλικών στοιχείων της ξένης ιδιοκτησίας, αλλά για να πετύχει αυτή την αρπαγή επιδιώκει την αρπαγή όλης της ξένης πολιτικής εξουσίας και όχι μόνο της κρατικής εξουσίας, αλλά και της ιδεολογικής και όχι μόνο των αστικών ρευμάτων, αλλά και των ρευμάτων διαμαρτυρίας που γεννιούνται μέσα στις μάζες.

Η γενική τακτική για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι ο εισοδισμός. Οι γερμανοί χιτλερικοί σε κάθε χώρα δημιουργούσαν μια πέμπτη φάλαγγα, δηλαδή ένα δικό τους ξεχωριστό κόμμα με το οποίο προσπαθούσαν να επηρεάσουν όλη την πολιτική εξέλιξη στη δοσμένη χώρα. Όμως οι ρώσοι νεοχιτλερικοί δημιουργούν μια πέμπτη φάλαγγα, που την χώνουν μέσα σε κάθε κόμμα ή καλύτερα μέσα σε κάθε πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα που γεννιέται στην κοινωνία σε οποιαδήποτε τάξη ή τμήμα τάξης.

Στην Ελλάδα αυτή η τακτική, που την ονομάζουμε "πολλαπλό εισοδισμός", έχει φτάσει σχεδόν στην τελειότητα.

Έτσι δίπλα στην πιο ανεξάρτητη και "αποσταγμένη" μορφή ρώσικης πέμπτης φάλαγγας που είναι το ψευτοΚΚΕ, οι σοσιαλιμπεριαλιστές έχουν στήσει έναν πολυπρόσωπο μηχανισμό διείσδυσης σε όλα τα κόμματα και ρεύματα, και στα μεγάλα και στα μικρά, είτε μέσω πρακτόρων είτε μέσω φίλων τους.

Όταν λέμε ότι θέλουν δικά τους τα πάντα εννοούμε κυρίως ότι θέλουν δικά τους και τα ρεύματα που από τη φύση τους έχουν όχι απλά την πιο μακρινή αλλά ακόμα και την πιο αντιθετική σχέση με τον σοσιαλιμπεριαλισμό και τον σοσιαλφασισμό που είναι η ιδεολογία του.

Είναι δηλαδή σχετικά εύκολο στους σοσιαλφασίστες να χωθούν μέσα στα εθνικιστικά και σοβινιστικά κόμματα της αστικής τάξης και ακόμα περισσότερο να κινηθούν σαν το ψάρι στο νερό, όταν διεισδύουν στους ναζιστές και τους εθνικοκομμουνιστές. Από αυτούς τους τελευταίους μάλιστα αντλούν τους πιο αφοσιωμένους και επιδέξιους πράκτορες τους. Όμως η δεξιοτεχνία και το απίστευτο θράσος αυτών των ληστών, η "επιστήμη" τους, φτάνει στην κορύφωσή της στην περίπτωση των

δημοκρατικών, διεθνιστικών και αντιρατσιστικών ρευμάτων. Το γενικό επιτελείο αυτής της διείσδυσης είναι ο ΣΥΝ. Οι δίαυλοι της διείσδυσης είναι τα αντικαπιταλιστικά, "διεθνιστικά" μικροαστικά ρεύματα τύπου "Δίκτυου".

Το μεγάλο καθήκον του ΣΥΝ είναι να προετοιμάσει την άνοδο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην κρατική εξουσία μέσω του ΠΑΣΟΚ ή πιο ειδικά, μέσω της φιλοευρωπαϊκής τάσης του ΠΑΣΟΚ στην οποία ήδη έχει διεισδύσει η φιλορώσικη φράξια Λαλιώτη, Γ. Παπανδρέου. Ταυτόχρονα ο ΣΥΝ ελέγχει απ' ευθείας και ένα μεγάλο τμήμα της φιλοευρωπαϊκής διάνοησης και το εμποδίζει επίμονα να αυτονομηθεί (τάση Παπαγιαννάκη στον ΣΥΝ).

Αντίθετα τα μικροαστικά ρεύματα, ριζοσπαστικά στην εμφάνισή τους και μικροαστικά στην ουσία της ιδεολογίας τους, είναι οι αγωγοί της γραμμής του ΣΥΝ και γενικά του σοσιαλφασισμού μέσα στους διεθνιστές και τους μετανάστες.

Ο ίδιος ο ΣΥΝ δεν έχει άμεσες προσβάσεις σ' αυτό το χώρο. Ούτε οι κνίτες του (Αριστερό Ρεύμα), ούτε οι υποτιθέμενοι "ευρωαριστεροί" του (Κύρκος, Κουβέλης κλπ) είχαν ποτέ τέτοιες δυνατότητες. Οι μόνοι που μπορούσαν να παίξουν αυτό το ρόλο ήταν κάποια μισο-τροτσκιστικά ρεύματα που έστησαν με κάλυψη του ΣΥΝ τα γνωστά πολυπρόσωπα και καιροσκοπικά, τόσο στη σύνθεση όσο και στη γραμμή τους "Δίκτυα". (Δίκτυο για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, Δίκτυο υποστήριξης Μεταναστών).

Μέσα από αυτά τα δύο μορφώματα ο σοσιαλφασισμός κατάφερε να τραβήξει πίσω του πολλές οργανώσεις μεταναστών στήνοντας το "Συντονιστικό Μεταναστευτικών και αντιρατσιστικών οργανώσεων". Από τότε και μετά από αυτή τη συγκέντρωση δυνάμεων τα "Δίκτυα" και το "Συντονιστικό" σέρνουν πίσω τους ότι υπάρχει από μετωπικά ή καλυμμένα πολιτικά σχήματα στο επίπεδο των οργανώσεων των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων" και του "αντιρατσισμού".

Το χρονιάτικο τριήμερο αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στον Κολωνό είναι η μεγάλη γιορτή αυτών των "Δικτύων" που αναδεικνύονται σε πραγματικά θανατηφόρα δίκτυα αράχνης για τους μετανάστες και την αντιρατσιστική και διεθνιστική νεολαία.

Σε αυτό το Φεστιβάλ σεβρίζεται κάθε χρόνο η τελευταία λέξη του σοσιαλφασισμού με δημοκρατικό περίβλημα, του ρατσισμού με αντιρατσιστικό, και του εθνικισμού με διεθνιστικό περίβλημα.

Όταν λέμε ότι ο σοσιαλφασι-

σμός τα θέλει όλα δικά του εννοούμε πάνω απ' όλα αυτή τη μεγαλειώδη απάτη των "Δικτύων" και του Φεστιβάλ του. Αν πραγματικά αυτό το Φεστιβάλ εκπροσωπούσε τον αληθινό αντιρατσισμό δεν θα διέθετε τόσα σαλόνια στην πλατεία εφημερίδα του ΣΥΝ, που έχει καταστήσει η "Ελευθεροτυπία", ούτε θα γέμιζαν τα ραδιόφωνα αναγγελίες και ύμνους στο Φεστιβάλ, ούτε θα συμμετείχαν σε αυτό στελέχη του σοσιαλφασισμού (Δαμανάκη Πέρυσι, Αυδής, Μουσταφά φέτος), ούτε κυρίως θα ήταν παρατεταγμένες εκεί όλες οι μη κυβερνητικές οργανώσεις σαν ένα είδος συνδιοργανωτών.

Δίχως την κάλυψη τουλάχιστον του καθεστώτος ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ μια τέτοια παράταξη δυνάμεων θα ήταν εντελώς αδύνατη.

Αυτές είναι παρατηρήσεις που θα μπορούσε να κάνει ο καθένας. Εκείνο που είναι σ' αλήθεια κρυμμένο είναι η υπερδεξιά γραμμή των "Δικτύων" που κυριαρχεί σ' αυτό το Φεστιβάλ.

Φέτος αυτά τα "Δίκτυα" τήρησαν τα λιγότερα δυνατά προσχήματα και έγιναν κυριολεκτικά καθεστωτικά ανδρείκελα και εργολάβοι του σοσιαλφασισμού.

Η φετινή ανακοίνωση του "Δίκτυου" (του Δίκτυου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών) στην Ελευθεροτυπία ήταν αποκαλυπτική. Ούτε λίγο, ούτε πολύ αυτοί οι "διεθνιστές" κατήγγειλαν την "κατοχή" της Σερβίας από το ΝΑΤΟ (προφανώς πριν από αυτήν την κατοχή το Κόσοβο δεν ήταν κατεχόμενο από τους Σέρβους νεοναζί, ενώ μετά από αυτήν την κατοχή περιμένει την απελευθέρωσή του από τους ίδιους τους δήμιους του) και δεν έγραψαν λέξη για την εθνοκάθαρση. Οι ίδιοι άνθρωποι που κάποτε συμμετείχαν στην Αντιεθνικιστική Συσπείρωση και εναντιώθηκαν στην εθνοκάθαρση στη Βοσνία, κατάντησαν τώρα σκέτοι κνίτες απολογητές του σέρβικου φασισμού. Η ΟΑΚΚΕ τους είχε καταγγείλει από τότε ότι στο όνομα του αντιδυτικού

αντιιμπεριαλισμού, πούλησαν τον αντιεθνικισμό και είχε προεξοφλήσει τον κατήφορό τους.

Μα δεν "αναβαθμίζεται" κανείς σε μέλος του σημερινού καθεστώτος, αν δεν πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο. Και αυτό δεν φτάνει να γίνει σε ένα σημείο, πρέπει να γίνει σε όλη τη γραμμή.

Το ότι το ίδιο αυτό "Δίκτυο" πριν λίγες βδομάδες πρωτοστάτησε, σε συνεργασία με τους σοβινιστές στην συνωμοσία για να μην μπει η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στο Φόρουμ ("Όλοι διαφορετικοί όλοι ίσοι"), δεν είναι τυχαίο. Η πορεία αυτή είχε ξεκινήσει από καιρό. Το "Δίκτυο" εγκαινίασε τη δράση του με τη συνεργασία του με το κατ' εξοχήν ιδεολογικό υπουργείο του Κράτους, το Υπουργείο Πολιτισμού το 1995 συμμετέχοντας στην καμπάνια του στους μετανάστες.

Αμέσως μετά οι δραστηριότη-

συνέχεια στη σελ. 6

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΟΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΟΝΤΑΙ

Για άλλη μια φορά το "Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ του Κολωνού" επιβεβαίωσε το χαρακτηρισμό του καθεστωτικού-αντιρατσισμού, που του έχει δώσει η Οργάνωση. Η βασική διαφορά εφέτος ήταν το γεγονός πως οι διοργανωτές πήραν... τα μέτρα τους για να εμποδίσουν κάθε διάλογο που οι ίδιοι υπόσχονταν στα καλοτυπωμένα διαφημιστικά έντυπα τους, στους τρεις κύκλους συζητήσεων που οργάνωσαν.

Ο πρώτος κύκλος είχε σαν θέμα τις εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια, ο δεύτερος τον πόλεμο στη Σερβία και ο τρίτος την νομιμοποίηση των μεταναστών.

Η ΟΑΚΚΕ προσπάθησε την πρώτη μέρα να συμμετάσχει στη συζήτηση, για να αποκαλύψει τον ύπουλο "αντιρατσισμό" των διοργανωτών του Φεστιβάλ. Όμως γράψαμε από την αρχή για τα μέτρα που είχαν πάρει για να εμποδίσουν το διάλογο.

Έτσι ξεκίνησαν με πάνω από μιάμιση ώρα καθυστέρηση τη συζήτηση επίτηδες ώστε όταν τελείωσαν οι εισηγήσεις των ομιλητών, να έχει μαζευτεί στο θέατρο ένα κοινό που στην πλειοψηφία του δεν ενδιαφερόταν για την συζήτηση αλλά για την συναυλία που θα ακολουθούσε. Το κοινό αυτό χρησιμοποιήθηκε για να πιεστεί στο ελάχιστο ο χρόνος των ομιλητών που θα έπαιρναν το λόγο από κάτω.

Το χρόνο αυτό τον καθόρισε το προεδρείο της συγκέντρωσης σε 5 λεπτά.

Πριν πάρει το λόγο ο ομιλητής της ΟΑΚΚΕ σ. Κ. Λιακόπουλος, ο χρόνος αυτός έγινε 3 λεπτά! Στη διάρκεια της ομιλίας του συντρόφου το προεδρείο, από τα δύο λεπτά ξεκίνησε τις διακοπές με σκοπό να εμποδίσει τη συγκρότηση και την ολόπλευρη τοποθέτηση μας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες ήταν αδύνατο να αναδειχθεί η πάλη των γραμμών και να φανεί στο ακροατήριο ο χαρακτήρας των διοργανωτών του Φεστιβάλ.

Να φανεί δηλαδή η κάλυψη του επιθετικού χαρακτήρα του ελληνικού σοβινισμού, η κάλυψη της σύνδεσης αυτού του σοβινισμού με την πολιτική του ορθόδοξου τόξου στα Βαλκάνια, και κυρίως η κάλυψη της σέρβικης εθνοκάθαρσης στο Κόσοβο. Όπως επίσης να αποδειχτεί η προσπάθεια προσεταιρισμού της τούρκικης μειονότητας της Θράκης, μέσα στα πλαίσια της νέας γραμμής, της φιλορώσικης δηλαδή ελληνοτουρκικής "ειρήνης", που προωθεί το υπουργείο εξωτερικών με τον Γ. Παπανδρέου.

Παρόλα αυτά η τοποθέτηση της οργάνωσης, έστω και επιγραμματικά δημιουργούσε ακόμα πρόβλημα στους διοργανωτές και αυτό φάνηκε τη δεύτερη μέρα όταν αποφάσισαν να αλλάξουν το ανακοινωμένο πρόγραμμά τους και να μη γίνει η ανακοινωμένη συζήτηση.

Εκείνη τη μέρα όπου οι διοργανωτές είχαν αναλάβει το δύσκολο έργο να υπερασπίσουν την Σερβία (είχαν φέρει γι' αυτό τον γάλλο αρχιτροτσκιστή Α. Κριβίν, και τον θλιβερό Ελεφάντη που ανέλαβε να πείσει το κοινό ότι ο Μιλόσεβιτς δεν ήταν φασίστας), εμπόδισαν τελείως κάθε παρέμβαση, ενώ την τρίτη μέρα έδωσαν δικαίωμα μόλις τριλεπτης παρέμβασης. Τα προσχήματα είχαν πέσει. Οι αντιρατσιστές μας άρχισαν να δείχνουν σε όλα τα επίπεδα το αληθινό τους πρόσωπο.

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ" ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 5

τές του αγκαλιάστηκαν από τη ΓΣΕΕ. Το "Δίκτυο" στήνει το Συντονιστικό των Μεταναστών και καταπιάνεται με τους Κούρδους σε συνεργασία με την "διαπαραταξιακή επιτροπή του Δήμου Αθηναίων". Μάλιστα οι διεθνιστές μας είναι διαπαραταξιακής αποδοχής στο Δήμο της Αθήνας!

Εννοείται με αυτό το διαβατήριο το Δίκτυο και το Συντονιστικό αναγνωρίζονται και γίνονται συνομιλητές της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και του κράτους στο ζήτημα της νομιμοποίησης των μεταναστών. Το 1998 το "Δίκτυο" αναγνωρίζεται έμμεσα από το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ όταν αυτά τα δύο κόμματα προβάλλουν υλικά και αιτήματα του "Δικτύου" για να κάνουν επερωτήσεις στη Βουλή για τους μετανάστες. Την Πρωτοχρονιά του '99 ανοιχτά πια το "Δίκτυο" διοργανώνει συγκέντρωση με τον ΣΥΝ στην Κουμουνδούρου και ένα μήνα μετά συμμετέχει στις σοσιαλφασιστικές και φασιστικές διαδηλώσεις ενάντια **"στην παράδοση του Αμντουλάχ Οτσαλάν από την ελληνική κυβέρνηση στις τουρκικές αρχές ασφαλείας"**. Εννοείται βέβαια ότι το "Δίκτυο" διαδηλώνει **"προσπαθώντας να θέσει το ζήτημα από μια αντιεθνικιστική και αντικυβερνητική οπτική"** (Τα υπογραμμισμένα είναι απόφαση από φυλλάδιο του που μοιράστηκε στο Φεστιβάλ).

Εννοείται ότι οι διαδηλώσεις αυτές υπέρ του ΡΚΚ που εγκαινιάζουν το φαινοκόκκινο μέτωπο στην Ελλάδα δεν ενδιαφέρονται καθόλου για το τι "έθεσε" και τι δεν "έθεσε" το "Δίκτυο", αλλά τραβάνε το γνωστό δρόμο τους και έχουν το γνωστό βρώμικο πρακτικό αποτέλεσμα να δώσουν το Υπ. Εξωτερικών στο φίλο των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-Κ. Καραμανλή, Γ. Παπανδρέου. Το "Δίκτυο" ξέρει πολύ καλά που βαδίζει και ολοκληρώνει συμμετέχοντας **"όπως είναι φυσικό στο αντιπολεμικό κίνημα (μετά)... την νατοϊκή επιδρομή εναντίον της Νέας Γιουγκοσλαβίας"**. Σαν αποκορύφωμα της ελεεινής τους πορείας τα δύο "Δίκτυα" **"επισκέπτονται τη Σερβία και την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας και παραδίνουν ανθρωπιστική βοήθεια τόσο σε Σέρβους όσο και σε Αλβανούς"**, δηλαδή ακολουθούν τα χνάρια του ελληνικού Υπ. Εξωτερικών.

Πραγματικά πήγαν τόσο τέλεια που τους αξίζουν τα σαλόνια της "Ελευθεροτυπίας" και κάθε εμπιστοσύνη. Το "Δίκτυο" είναι το μακρύ χέρι του σοσιαλφασισμού μέσα στο διεθνιστικό κίνημα και μέσα στους μετανάστες.

Η δουλειά του μέσα στο διεθνιστικό κίνημα είναι να χώσει

και να κάνει κυρίαρχη εκεί τη ρώσικη διεθνή γραμμή, που είναι κύρια ο αντιδυτικισμός. Το "Δίκτυο" καλύπτεται όπως ο παγκόσμιος σοσιαλφασισμός πίσω από τον παλιό και μονόπλευρο αντιιμπεριαλισμό κρύβοντας τους πολιτικούς άρρηκτους δεσμούς των σέρβων νεοναζί με τον ρώσικο και τον κινέζικο σοσιαλμπεριαλισμό.

Σε ότι αφορά τους μετανάστες η βασική δουλειά του "Δικτύου", δηλαδή του ΣΥΝ, είναι να τους κρατήσει στο καθεστώς της φτηνής εργατικής δύναμης, πράγμα που θα διασπάει την συνολική ενότητα της εργατικής τάξης, θα διαλύει τα συνδικάτα και θα δυναμώνει τον ρατσισμό μέσα στις μάζες. Αυτό είναι κύρια το πρόγραμμα του σοσιαλφασισμού και του σοσιαλμπεριαλισμού για τους μετανάστες. Γι' αυτό το στόχο οι μετανάστες χρειάζεται να διατηρούνται μόνιμα σε ένα ασταθές και μεταβατικό καθεστώς που είναι η παραμονή και η ψευτοεπιβίωση τους στην Ελλάδα δίχως **πολιτικά δικαιώματα**. Η νομιμοποίηση για την οποία μιλάνε ο ΣΥΝ και το "Δίκτυο" είναι ακριβώς αυτή η ασταθής, μόνιμα μεταβατική κατάσταση. Σύμφωνα με αυτήν μια διαρκώς ανανεούμενη μάζα μεταναστών, έρχεται μέσα από τα "ανοιχτά σύνορα" και μισο-νομιμοποιείται μόνο οικονομικά, υποχρεωτικά και παροδικά, δίχως ΠΟΤΕ οι παλιότεροι εγκατεστημένοι μετανάστες να αποκτήσουν αληθινά, δηλαδή πολιτικά δικαιώματα, δηλαδή δίχως πολιτική ελευθερία και ισοτιμία με τους Έλληνες. Τα πολιτικά δικαιώματα θάβονται σαν αίτημα με τη θέση ότι για ΟΛΟΥΣ τους μετανάστες πρέπει να υπάρχει η ίδια μεταχείριση στο όνομα τάχα της ενότητάς τους. Επειδή λοιπόν είναι φανερό ότι δεν μπορεί οι εντελώς πρόσφατοι μετανάστες να έχουν πολιτικά δικαιώματα, έτσι όσο θα έρχονται καινούργιοι δεν θα μπει ποτέ το ζήτημα να έχουν οι παλιότεροι πολιτικά δικαιώματα. Το μόνο δυνατό είναι λοιπόν κάτω από αυτές τις συνθήκες να υπάρχει μόνο "νομιμοποίηση", δηλαδή η άσπρη και πράσινη κάρτα της φτηνής εργατικής δύναμης. Όμως είναι τα πολιτικά δικαιώματα που δίνουν ασφάλεια στους μετανάστες για να κάνουν πολιτικό κίνημα, αυτά τους επιτρέπουν να εννοθούν ουσιαστικά, συνδικαλιστικά και πολιτικά, με τους Έλληνες συναδέλφους τους, αυτά τέλος, και το σημαντικότερο, χτυπάνε στην καρδιά τον ελληνικό εθνορατσισμό τσακίζοντας την ιδεολογία της "εθνικής ομογενοποίησης" που στηρίζεται στο αίμα. Βέβαια τέτοια πράγματα δεν τα θέλει ο σοσιαλφασισμός. Γι' αυτό κάνει έναν πολιτικό καταμερισμό εργασίας. Αναθέτει στο ανοιχτά σοσιαλφασιστικό και εργατίστι-

κο ψευτοΚΚΕ να καλλιεργεί το ρατσισμό και ταυτόχρονα να εμποδίζει το ελληνικό προλεταριάτο να αντιδράσει στην συντριβή του μεροκάματου από την φτηνή ξένη εργατική δύναμη. Από την άλλη, αναθέτει στο "φιλελεύθερο" σοσιαλφασισμό τύπου ΣΥΝ το καθήκον να μαντρώσει το μεταναστευτικό προλεταριάτο, να το αφήσει ταυτόχρονα ανοχύρωτο πολιτικά, και να το μετατρέψει σε μια μάζα περιθωριακή και ξεκομμένη που θα συγκρούεται διαρκώς και θα μισείται από το υπόλοιπο προλεταριάτο.

Από τότε που στήθηκε το "Δίκτυο" και άρχισε τα Φεστιβάλ του, η ΟΑΚΚΕ έκανε πετυχημένες παρεμβάσεις και έριχνε τη δικιά της, πραγματικά διεθνιστική και αντιρατσιστική γραμμή, κυρίως στις συζητήσεις του Φεστιβάλ μιλώντας από κάτω και φέρνοντας σε δύσκολη θέση τη "γραμμή" των διοργανωτών.

Εφέτος οι διοργανωτές φρόντισαν να κόψουν ουσιαστικά αυτή τη δυνατότητα (εξηγούμε σε σχετικό άρθρο). Όμως δεν ήταν σε θέση να εμποδίσουν το μοίρασμα δύο προκηρύξεων της ΟΑΚΚΕ, μιας του Απρίλη για το Γιουγκοσλαβικό, και μιας για το μεταναστευτικό που την δημοσιεύουμε σε τούτο το φύλλο της "Ν. Ανατολής". Καλούμε τους α-

ναγνώστες να διαβάσουν αυτή την προκήρυξη που αποτελεί την πιο μεθοδική και ανεπτυγμένη έκθεση των απόψεων της ΟΑΚΚΕ για το ζήτημα των μεταναστών και να προσέξουν ιδιαίτερα τις θέσεις για την εγκληματικότητα και την περιφρούρηση του μεροκάματου.

Ακόμα μοίρασε προκήρυξη στη διάρκεια του Φεστιβάλ η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία. Αυτή η προκήρυξη έβαζε το ζήτημα του φαιοκόκκινου μετώπου, ενώ κατήγγειλε και το Δίκτυο για το ζήτημα του Φόρουμ. Η προκήρυξη της Αντιναζιστικής έκανε αίτηση και προκάλεσε πολλά ευνοϊκά σχόλια. Τη δημοσιεύουμε επίσης παρακάτω.

Η ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ" ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας είχαμε αναλύσει την τακτική του "Δικτύου" απέναντι στην Τούρκικη μειονοτική Κίνηση, όπως αυτή εκδηλώθηκε στο Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων και Νεολαίας στους Δελφούς.

Το "Δίκτυο" αυτό το προωθημένο πολιτικό απόσπασμα του ΣΥΝ (και βέβαια των ρωσόφιλων του ΠΑΣΟΚ τύπου Γ. Παπανδρέου) πλησιάζει τις δύο εθνικές μειονότητες την τούρκικη και τη μακεδονική μ' ένα διπλό στόχο. Από τη μια προσπαθεί να τις προσεταιριστεί για να τις εντάξει στην αντιευρωπαϊκή "εθνική" στρατηγική της άρχουσας τάξης και να τις αποκόψει από την συνεπή αντιεθνικιστική και φιλοευρωπαϊκή ΟΑΚΚΕ. Από την άλλη χρειάζεται τις δύο εθνικές μειονότητες σαν μόστρα της δήθεν "διεθνιστικής" πολιτικής του απέναντι στη δημοκρατική νεολαία και τους μετανάστες. Αλλά τις χρειάζεται πιο πολύ απέναντι στην Ευρώπη, που μετράει την πολιτική δημοκρατία σε μεγάλο βαθμό από τα δικαιώματα των μειονοτικών, και επίσης θυμόμαστε πόσο πυρετώδικα είχε κινηθεί ο ΣΥΝ μέσα από την "Εποχή" και το "Δίκτυο" με την Βωβού μετά τις εκλογές του '96 για να τορπιλίσει και να συκοφαντήσει την ενότητα του Ουρ. Τόξου με την ΟΑΚΚΕ. Το ίδιο κάνει και τώρα μετά την καθαρή και τολμηρή υποστήριξη που έδωσαν τα ηγετικά στελέχη της τούρκικης μειονοτικής Κίνησης, Ονσούνουλου και Ντέντε στην ΟΑΚΚΕ σε τούτες τις ευρωεκλογές.

Έτσι από τη μια προωθεί την Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση στο Φόρουμ, στη συνέλευση των Δελφών. Από την άλλη πρωταγωνιστεί στην παρεμπόδιση της εισόδου σ' αυτό της Αντιναζιστικής. Όταν αυτό το σχέδιο αποτυγχάνει σ' ένα βαθμό εξαιτίας της αποχώρησης του Ντέντε, καλεί για πρώτη φορά την Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση στο "αντιρατσιστικό" Φεστιβάλ. Η Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση ανταποκρίνεται σ' αυτή την πρόσκληση. Εκεί το "Δίκτυο" δείχνει όλη τη διπλοπροσωπία του και αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιεί τις εθνικές μειονότητες.

Έτσι λοιπόν στο φυλλάδιο προγράμματος που μοιράζει μέσα στο Φεστιβάλ και όταν το μικρόφωνο ανακοινώνει τους συμμετέχοντες στο τραπέζι ομιλιών της πρώτης μέρας, ονομάζει τον ομιλητή Ιμπραμ Ονσούνουλου εκπρόσωπο της "Τούρκικης Μειονοτικής Κίνησης". Όμως στο πρόγραμμα που διανέμει το "Δίκτυο" στις εφημερίδες ανάμεσα σε άλλες και στην *Ελευθεροτυπία*, αλλά και στην *Εποχή*, ο Ονσούνουλου χαρακτηρίζεται "γιατρός".

Ταυτόχρονα στο φυλλάδιο με την ιστορία (το χρονολόγιο όπως το αποκαλεί) του "Δικτύου" που μοιράζει το ίδιο, η "Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση" αποκεφαλίζεται και γίνεται σκέτη "Μειονοτική Κίνηση Θράκης".

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι αδιάστατοι καιροσκόποι του "Δικτύου" καταφεύγουν σε τέτοια τεχνάσματα. Σε μια συνέντευξη τύπου του "Ουράνιου Τόξου" (που έγινε για τη δίκη του Ο.Τ στη Φλώρινα) μαζί με τον Δημητρά στην Αθήνα πριν δύο περίπου χρόνια η Κούρτοβικ σαν εκπρόσωπος του "Δικτύου" μιλώντας σε εκείνο το πολύ περιορισμένο και γενικά προδευτικό κοινό, ονόμαζε διαρκώς τη μειονότητα "μακεδονική". Στην ανακοίνωση του "Δικτύου" στον Τύπο όμως ο χαρακτηρισμός "μακεδονική" είχε εξαφανιστεί.

Στην πραγματικότητα οι ρωσόφιλοι του ΣΥΝ αλλά και του ψευτοΚΚΕ, καθώς και οι δορυφόροι τους δεν δίνουν δεκάρα αν οι μειονότητες θα λέγονται με τα ονόματά τους ή όχι. Ευχαρίστως μάλιστα θα τις ονόμαζαν τούρκικη και μεκεδονική για να τις προσεταιριστούν. Δεν το κάνουν, μόνο και μόνο για να μην θυμώσει ο στρατηγικός σύμμαχός τους, η μεγάλη δεξαμενή της ισχύος της ρώσικης πολιτικής, ο ελληνικός σοβινισμός. Γι' αυτό φροντίζουν με τα "κινηματικά" τους ή "ανθρωπιστικά" τους όργανα (Δίκτυο), ή και με συνεργαζόμενες μετωπικές οργανώσεις (Φόρουμ, Παρατηρητήριο) να **αναγνωρίζουν τις μειονότητες σαν τέτοιες ώστε να μπορούν να μην χάνουν την πολιτική επαφή μαζί τους και να μπορούν να διεισδύσουν μέσα σ' αυτές**.

Δεν είναι τυχαίο ότι το "Δίκτυο" σαν κανονική προξενήτρα κάλεσε την πρώτη μέρα του Φεστιβάλ, πάλι με ύπουλο και έμμεσο τρόπο, στο τραπέζι των ομιλητών για τις μειονότητες τον βουλευτή του ΣΥΝ Μουσταφά. Αυτός πρόσφερε όλη την αγάπη και το πάθος του για την μειονότητα, μόνο που μιλώντας για ένα ολόκληρο τέταρτο, "ξέχασε" να την πει τούρκικη. Οι δορυφόροι μπορεί να τη λένε "τούρκικη", το κέντρο όχι ακόμα. Ίσως και ποτέ.

Η ΑΝΤΙΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

(κείμενα του Στάλιν-μέρος β')

Απάντηση στους φίλους της νεοναζιστικής Ρωσίας

Δημοσιεύουμε, σήμερα, το δεύτερο μέρος από τα κείμενα του Στάλιν, πάνω στο β παγκόσμιο πόλεμο και το αντιχιτλερικό μέτωπο, μέσα από το βιβλίο: *“Ο Μεγάλος Πόλεμος για την Πατρίδα”*, έργα Ι.Β.Στάλιν, εκδόσεις τα Νέα Βιβλία – Αθήνα 1946. Αυτά τα κείμενα απαντούν στην προπαγάνδα των ψευτοκομμουνιστών που συκοφαντούν το αντιφασιστικό μέτωπο σ'εκείνο τον πόλεμο θέλοντας έτσι ν'αποκόψουν το δρόμο στην εργατική τάξη να ενωθεί ξανά με τα δυτικά ιμπεριαλιστικά κράτη και την δημοκρατική αστική τάξη σε κάθε χώρα ενάντια στο νέο χιτλερισμό. Ν' αξιοποιήσει δηλ. την ιστορική πείρα του κομμουνιστικού κινήματος. Γιατί πραγματικά σήμερα ο εθνικοσοσιαλισμός του Χίτλερ αναβιώνει, σαν εθνικοκομμουνισμός πια, όχι στη Γερμανία, αλλά στη Ρωσία των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι.

Αυτό το φαιοκόκκινο μέτωπο, με επικεφαλής τον Ζιουγκάνοφ, έχει το θράσος να επικαλείται την αντιχιτλερική συμμαχία για να δικαιολογήσει την ενότητα με τους τσαρικούς, τους ναζιστές και τους παπάδες λέγοντας ότι *“διαφορετικές ιδεολογικές δυνάμεις μπορούν να συνυπάρξουν για ένα κοινό σκοπό, όπως έγινε στο παρελθόν”*. Αυτό είναι σωστό. Η διαφορά βρίσκεται στο εξής σημείο; ποιον σκοπό επιδιώκουν οι ενωμένες δυνάμεις και ποιο είναι το πρόγραμμα δράσης τους. Το πρόγραμμα δράσης των φαιοκόκκινων μοιάζει με αυτό του χιτλερικού συνασπισμού γιατί έχει τα ανάλογα συνθήματα: *“Πάνω απ'όλα η Ρωσία, Κάτω οι Εβραίοι, Κάτω ο καπιταλισμός που έρχεται από τη Δύση, κάτω η ΗΠΑ και η Ευρώπη”*. Το *“εκλεκτό ρωσικό έθνος”*, *“το ανώτερο σερβικό έθνος”* και *“ο πολιτισμικά ανώτερος ελληνισμός”* συνθέτουν το νέο χιτλερικό μέτωπο στην Ευρώπη που έχει βαφτίσει αυτές τις παλιές εθνοφυλετικές αντιλήψεις με *“κόκκινο μανδύα”*.

Ο σοσιαλφασισμός μ-λ τύπου, ο τροτσκισμός και όλος ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός διαδίδει ότι το αντιφασιστικό μέτωπο δεν ήταν παρά μια έξυπνη τακτική της ΕΣΣΔ απέναντι στη Δύση, μια συμμαχία σκοπιμότητας, μια πρόσκαιρη ενότητα που κύριο χαρακτηριστικό της ήταν ο ανταγωνισμός.

Τέτοιοι ισχυρισμοί φαντάζουν αστείοι όταν ο Στάλιν δηλώνει ξεκάθαρα ότι *“στη βάση της συμμαχίας της ΕΣΣΔ, της Μεγάλης Βρετανίας και των Ενωμένων Πολιτειών δε βρίσκονται τυχαία και παροδικά αίτια, αλλά ζωτικά, σπουδαία και διαρκή συμφέροντα”*.

Αν η συμμαχία αυτή δεν μπόρεσε να συνεχιστεί ήταν γιατί η συντρι-

βή του χιτλερικού ιμπεριαλισμού άνοιξε το δρόμο για να έρθει στο προσκήνιο και να γίνουν κύριες οι αντιθέσεις αστικής τάξη-προλεταριάτο, και σοσιαλισμός-καπιταλισμός. Σήμερα, που ο νέος χιτλερικός ιμπεριαλισμός, η Ρωσία, απειλεί την ειρήνη και την ασφάλεια στην Ευρώπη, οι κομμουνιστές, οι αστοί δημοκράτες, όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι, πρέπει να οργανωθούν και να ενωθούν ενάντια στους φαιοκόκκινους υπολογίζοντας ακόμα και τη δυνατότητα ενός μετώπου με τις σχετικά ειρηνόφιλες χώρες.

4ο κείμενο

Από την Έκθεση του Προέδρου της Κρατικής Επιτροπής Άμυνας στην πανηγυρική συνεδρίαση του Σοβιέτ των βουλευτών των εργαζόμενων της Μόσχας και των κομματικών και κοινωτικών οργανώσεων της Μόσχας, 6 του Νοέμβρη 1943 – 26η επέτειος της Μεγάλης Σοσιαλιστικής Επανάστασης του Οκτώβρη.

“ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΧΙΤΛΕΡΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ. Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ

Ο χρόνος που έκλεισε ήταν χρόνος στροφής όχι μόνο στον πόλεμο της Σοβιετικής Ένωσης για την Πατρίδα, αλλά και σε όλο τον παγκόσμιο πόλεμο.

Οι αλλαγές που έγιναν μέσα σ' αυτό το χρόνο στη στρατιωτική και στη διεθνή κατάσταση, είναι ευνοϊκές για την ΕΣΣΔ και τις φιλικές της χώρες και δυσμενείς για τη Γερμανία και τους συνενόχους της στη ληστεία της Ευρώπης.

Τα αποτελέσματα και οι συνέπειες των νικών του Κόκκινου στρατού ξεπέρασαν κατά πολύ τα όρια του σοβιετογερμανικού μετώπου, άλλαξαν όλη την παραπέρα πορεία του παγκόσμιου πολέμου και απόκτησαν μεγάλη διεθνή σημασία. Ήρθε πιο κοντά η νίκη των συμμαχών χωρών πάνω στον κοινό εχθρό και οι σχέσεις ανάμεσα στους συμμαχούς, η συναδέλφωση των στρατών τους στα όπλα, αντίθετα από τις προσδοκίες των εχθρών, όχι μόνο δεν χαλάρωσαν, αλλά απεναντίας, δυνάμωσαν και στερεώθηκαν. Γι' αυτό μιλούν πολύ εύγλωττα και οι ιστορικές αποφάσεις της συνδιάσκεψης των αντιπροσώπων της Σοβιετικής Ένωσης, της Μεγάλης Βρετανίας, και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής στη Μόσχα, που δημοσιεύτηκαν στον τύπο πριν από λίγο. Τώρα οι ενωμένες χώρες μας είναι αποφασισμένες να δώσουν συνδυασμένα χτυπήματα στον εχθρό, χτυπήματα που θα οδηγήσουν στην τελική νίκη εναντίον του.

Τούτο το χρόνο τα χτυπήματα που έδωσε ο Κόκκινος στρατός, στα γερμανοφασιστικά στρατεύματα υποστηρίχτηκαν από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των συμμαχών μας στη βόρεια Αφρική,

στη λεκάνη της Μεσογείου και στη νότια Ιταλία. Ταυτόχρονα οι σύμμαχοι βομβάρδισαν και εξακολούθουν να βομβαρδίζουν αποτελεσματικά τα κυριότερα βιομηχανικά κέντρα της Γερμανίας και έτσι εξασθενούν σημαντικά την πολεμική δύναμη του εχθρού. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και το γεγονός ότι οι σύμμαχοι μας εφοδιάζουν κανονικά με διάφορα είδη όπλων και με πρώτες ύλες, μπορούμε να πούμε χωρίς υπερβολή, πως έτσι διευκόλυναν σημαντικά τις επιτυχίες της θερινής εκστρατείας μας. Βέβαια, η τωρινή δράση των συμμαχικών στρατιών στα νότια της Ευρώπης δεν μπορεί ακόμα να θεωρηθεί σαν δεύτερο μέτωπο. Είναι βέβαιο πως το άνοιγμα ενός πραγματικού δεύτερου μετώπου στην Ευρώπη, πράγμα που δεν θ' αργήσει, θα επιταχύνει σημαντικά τη νίκη ενάντια στη χιτλερική Γερμανία και θα ενισχύσει ακόμα πιο πολύ τη συναδέλφωση στα όπλα των συμμαχών κρατών.

Έτσι τα γεγονότα του χρόνου που μας πέρασε δείχνουν πως ο αντιχιτλερικός συνασπισμός αποτελεί μια στέρεη ένωση των λαών και στηρίζεται σε γερά θεμέλια.

Τώρα πια όλοι βλέπουν ολοφάνερα πως η χιτλερική κλίκα, που εξαπόλυσε το σημερινό πόλεμο, οδήγησε τη Γερμανία και τους δορυφόρους της σε αδιέξοδο. Οι ήττες των φασιστικών στρατευμάτων στο σοβιετογερμανικό μέτωπο και τα χτυπήματα των συμμαχών πάνω στα ιταλογερμανικά στρατεύματα, συγκλόνισαν ολόκληρο το οικοδόμημα του φασιστικού συνασπισμού, που τώρα καταρρέει μπροστά στα μάτια μας.

Η Ιταλία αποσπάστηκε οριστικά από το χιτλερικό συνασπισμό, ο Μουσολίνι δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα μια και ουσιαστικά είναι αιχμάλωτος των γερμανών. Τώρα έχουν σειρά τα άλλα μέλη του συνασπισμού, η Φιλανδία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία και οι άλλοι δορυφόροι του Χίτλερ, που έχασαν το ηθικό τους ύστερα από τις στρατιωτικές ήττες της Γερμανίας και τώρα πια έχουν χάσει οριστικά την πίστη τους για μια ευνοϊκή έκβαση του πολέμου και προσπαθούν να ξεφύγουν από το βούρκο όπου τους έσυρε ο Χίτλερ. Οι συνένοχοι της χιτλερικής Γερμανίας στη ληστεία που λίγο πριν υπάκουαν ακόμα στον κύριο τους, τώρα που ήρθε η ώρα να δώσουν λόγο για τα κακουργήματά τους, κοιτάνε να κρυφτούν σε κανένα θάμνο, να καιροφυλακτήσουν την κατάλληλη στιγμή για να το σκάσουν απαρατήρητα από τη ληστρική συμμορία.

...Το παράδειγμα της Ιταλίας δείχνει στους δορυφόρους του Χίτλερ, πως όσο πιο πολύ αναβάλλουν την αναπόφευκτη απόσχιση τους απ' τους γερμανούς και τους επιτρέπουν να διαφεντευτούν τα κράτη τους, τόσο μεγαλύτερη ερήμωση περιμένει τις χώρες τους, τόσο περισσότερα βάσανα θα έχουν, να υποφέρουν οι λαοί τους. Το παράδειγμα της Ιταλίας δείχνει ακόμα, πως η χιτλερική Γερμανία ούτε καν σκέφτεται να προστα-

τέψει τους δορυφόρους της και σκοπεύει να μετατρέψει τις χώρες τους σε πεδίο ενός καταστρεπτικού πολέμου μόνο και μόνο για να αναβάλει την ώρα της δικής της συντριβής.

Η υπόθεση του γερμανικού φασισμού είναι χαμένη και η ματωβαμένη “νέα τάξη” που αυτός δημιούργησε βαδίζει, προς την κατάρρευση. Στις κατεχόμενες χώρες της Ευρώπης φουντώνει το παλλαϊκό ξέσπασμα της αγανάκτησης ενάντια στους φασίστες υποδουλωτές. Χάθηκε για πάντα το παλιό γόητρο της Γερμανίας στις συμμαχικές της χώρες και στις ουδέτερες χώρες, υποσκάφηκαν οι οικονομικοί και πολιτικοί δεσμοί της με τα ουδέτερα κράτη.

Ο καιρός που η χιτλερική κλίκα έκανε μεγάλο θόρυβο για την κατάκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας από τους γερμανούς έχει μείνει μακριά πίσω. Σήμερα όπως είναι γνωστό, οι γερμανοί δεν έχουν καιρό να σκεφτούν για την παγκόσμια κυριαρχία, δεν σκέφτεται κανείς πως να παχύνει, όταν σκέφτεται αν θα ζήσει.

Έτσι, η πορεία του πολέμου έδειξε πως η συμμαχία των φασιστικών κρατών δεν έχει στέρεη βάση. Ο χιτλερικός συνασπισμός σχηματίστηκε με βάση τις κατακτητικές ληστρικές επιδιώξεις των μελών του. Όσο οι χιτλερικοί είχαν στρατιωτικές επιτυχίες, ο φασιστικός συνασπισμός έκανε την εντύπωση πως είναι μια σταθερή ένωση. Οι πρώτες όμως ήττες των φασιστικών στρατευμάτων οδήγησαν στην ουσιαστική αποσύνθεση του ληστρικού συνασπισμού.

Η χιτλερική Γερμανία και οι δορυφόροι της βρίσκονται στο χείλος της καταστροφής τους.

Η νίκη των συμμαχών χωρών ενάντια στη Γερμανία θα βάλει στην ημερήσια διάταξη τα σπουδαιότερα ζητήματα για την οργάνωση και αναδιοργάνωση της κρατικής, οικονομικής και εκπαιδευτικής ζωής των ευρωπαϊκών λαών. Η πολιτική της κυβέρνησης μας σ' αυτά τα ζητήματα παραμένει αμετάβλητη. Μαζί με τους συμμαχούς μας έχουμε την υποχρέωση:

Να απελευθερώσουμε τους λαούς της Ευρώπης από τους φασίστες επιδρομείς και να τους βοηθήσουμε να αναδιοργανώσουν τα εθνικά τους κράτη που διαμελίστηκαν από τους φασίστες υποδουλωτές: οι λαοί της Γαλλίας, του Βελγίου, της Γιουγκοσλαβίας, της Τσεχοσλοβακίας, της Πολωνίας, της Ελλάδας και άλλων κρατών που βρίσκονται κάτω από το γερμανικό ζυγό, πρέπει να ξαναγίνουν ελεύθεροι και ανεξάρτητοι.

Να δώσουμε στους απελευθερωμένους λαούς της Ευρώπης το πλήρες δικαίωμα και την πλήρη ελευθερία να λύσουν μόνοι τους το ζήτημα για το σύστημα της διακυβέρνησης τους.

Να πάρουμε τα μέτρα που χρειάζονται ώστε όλοι οι φασίστες εγκληματίες, οι

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ Το σοβινιστικό καθεστώς και οι φαιοκόκκινοι τους δίνουν ώθηση

Δημοκράτες, το πολιτικό σκάνδαλο της νόμιμης λειτουργίας μιας ανοιχτής χιτλερικής οργάνωσης όπως είναι η "Χρυσή Αυγή" έχει ανοίξει το δρόμο για την ανάπτυξη του ναζιστικού ρεύματος στη χώρα μας. Με καταζητούμενο για τη δολοφονική επίθεση ενάντια στον Δ. Κουσουρή, τον υπαρχηγό της Ανδρουτσόπουλο, η "Χρ. Αυγή" συγκαλεί στη χώρα μας διεθνή συγκέντρωση των ναζιστών, στις 24-10-1998, και η κυβέρνηση δηλώνει πως αυτή η συγκέντρωση είναι νόμιμη. Αυτή η νομιμότητα επιτρέπει στους ναζιστές να συγκροτήσουν εκλογικό συνασπισμό με τον ανοιχτό εθνικοσοσιαλιστή, αντισιμική και εθνοφυλετιστή Κ. Πλεύρη, την "Πρώτη Γραμμή", να κατέβουν ανενόχλητοι στις ευρωεκλογές 1999 και να συγκεντρώσουν 48.000 ψήφους. Αν αυτό το αποτέλεσμα είναι επικίνδυνο για τη δημοκρατία στη χώρα μας, το πιο ανησυχητικό είναι ότι οι ναζιστές πήραν την ηγεμονία και βρίσκονται πια επικεφαλής ολόκληρου, ή σχεδόν ολόκληρου, του ακροδεξιού ρεύματος.

Είμαστε η μόνη χώρα μέσα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση που επιτρέπει την ύπαρξη ναζιστικού κόμματος. Είμαστε η μόνη χώρα στην οποία όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα δηλαδή και η θεωρούμενη αριστερά αποδέχονται και συμφωνούν με τη νομιμότητα των ναζιστών. **Γιατί συμβαίνει αυτό;** Συμβαίνει αυτό γιατί η πολιτική γραμμή της "Χρ. Αυγής", δηλαδή ο αντιευρωπαϊσμός, ο αντιδυτικισμός και ο αντιτουρκισμός, είναι ουσιαστικά θέσεις και των έξι μεγάλων κομμάτων, είναι η λεγόμενη εθνική γραμμή σε όλα τα καίρια ζητήματα. Γι' αυτό τα παραπάνω κόμματα δεν μπορούν και δεν θέλουν να βγάλουν εκτός νόμου τους ναζιστές. Γιατί αν το έκαναν θα έπρεπε υποχρεωτικά να εκστρατεύσουν ενάντια στις πολιτικές τους θέσεις, δηλαδή ενάντια στον ίδιο τον εαυτό τους.

Αντίθετα εκείνο που παρατηρούμε είναι η προοδευτική ένωση της "Χρ. Αυγής" με όλες τις πολιτικές δυνάμεις και ιδιαίτερα με τη θεωρούμενη αριστερά. Τους είδαμε να διαδηλώνουν μαζί στην υπεράσπιση του φασιστικού ΡΚΚ (που στη χώρα μας έχει ξυλοκοπήσει και μαχαιρώσει Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες με αντίθετες ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις) και του ηγέτη του Οτζαλάν. Τους είδαμε να συμμετέχουν στις ίδιες εκδηλώσεις και διαδηλώσεις για να υπερασπιστούν τη σερβική

εθνοκάθαρση στο Κόσσοβο.

Και αργότερα ακούσαμε την Α. Παπαρήγα να δηλώνει στην προεκλογική της συνέντευξη στην κρατική τηλεόραση ότι είναι θετικό που τα παιδιά με τον αγκυλωτό σταυρό στο πέτο έρχονται στις δικές μας διαδηλώσεις γιατί έτσι μπορούμε να τα διαπαιδαγωγήσουμε. Ενώ η "Χρ. Αυγή" να μιλάει μέσα από την εφημερίδα της για τους "πατριώτες της αριστεράς", να υμνεί τον Κ. Ζουράρι για τις δηλώσεις του (Χρυσή Αυγή, 2/7/99) και να προτείνει σαν μόνη λύση το "πατριωτικό μέτωπο" με όσους "αρνούνται την υποταγή στην *rax americana*, στην ανύπαρκτη Ευρώπη, στον φιλελευθερισμό και στην διεφθαρμένη πολιτική, οικονομική και κοινωνική εξουσία" (στο ίδιο). Πρόκειται για πρωτοφανή γεγονότα στην πολιτική ζωή της χώρας, πρόκειται για ένα φαιοκόκκινο μέτωπο που μετατρέπει το ναζισμό σε αναπόσπαστο κομμάτι του έθνους.

Έτσι, δεν είναι τυχαίο που δεν υπήρξε καμία αντίδραση όταν παλιότερα ο βουλευτής Γ.Καρατζαφέρης κάλεσε την "Χρ. Αυγή" να μπει σε μια κυβέρνηση της ΝΔ και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Κ.Καραμανλής, τον κάλυψε λέγοντας ότι ο ναζισμός είναι απλά μια "διαφορετική προσέγγιση για το παρελθόν".

Όπως δεν είναι τυχαία και η υπεράσπιση της νομιμότητας των ναζιστών από την ελληνική κυβέρνηση που αρνείται επιδεικτικά να θεσπίσει νόμο ενάντια στο ναζισμό. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία είχε καταθέσει πολιτικό και νομικό υπόμνημα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης με ανάλογο αίτημα. για να "πάρει" απάντηση μετά από ένα χρόνο, και αφού είχαμε καταφύγει στο Συνήγορο του Πολίτη, ότι "το Υπουργείο δεν δύναται να ικανοποιήσει αιτήματα που θεωρούνται παρέμβαση στο έργο της Δικαστικής εξουσίας"!!! (αρ.πρωτ.1955/6- 5 -99).

Θεωρούμε ότι σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι αναγκαία η συσπείρωση των δημοκρατών και η ανυποχώρητη πάλη απέναντι στο ανερχόμενο νεοναζιστικό ρεύμα για την υπεράσπιση της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα μας. Οι ναζιστές της "Χρ. Αυγής" πρέπει να βγουν εκτός νόμου μόνο για εκείνες τις θέσεις τους που έχουν ταυτιστεί στη συνείδηση όλου του πληθυσμού με τη χιτλερική βαρβαρότητα, δηλαδή για την ανοιχτή υποστήριξη του χιτλερισμού, του Γ' Ράιχ, του δοσιλογισμού και του φυλετικού ρατσισμού.

Οι άλλες θέσεις του σύγχρονου ναζισμού χρειάζονται για να αποκαλυφθούν μια μακρόχρονη και υπομονετική δουλειά πειθούς μέσα στο λαό. Αυτό το τελευταίο είναι και το πιο δύσκολο,

είναι όμως ένα καθήκον ζωής και θανάτου για τη δημοκρατία και την ειρήνη σ' αυτή τη χώρα. Γιατί αν οι ναζιστές έχουν περιορίσει σήμερα στο ελάχιστο την κτηνώδη βία τους, είναι γιατί οι θέσεις τους ταυτίζονται με ολόκληρο το πολιτικό καθεστώς. Όταν όμως οι συνθήκες τους το επιτρέψουν θα γίνουν τιμωροί όλων όσων εκφράζουν την αντίθεση τους στην "εθνική γραμμή". Τώρα ακούονται στο να αναπτύσσονται πάνω στο ίδιο εκείνο έδαφος που έχει αναδείξει σε Αρχιεπίσκοπο έναν Χριστόδουλο, κήρυκα της "ανωτερότητας της ελληνικής φυλής" και "οραματιστή" της εδαφικής επέκτασης και του πολέμου. Πάνω στο ίδιο έδαφος που έχει ντύσει τον καλλιεργημένο για χρόνια αντιτουρκισμό με "αντιιμπεριαλιστικό" μανδύα. Πάνω στο ίδιο έδαφος που χάρη σ' αυτή τη μεταμφίεση οδηγεί τη χώρα σε μια πολιτική συμμαχιών με τους χειρότερους φασισμούς στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και πάνω απ' όλα στη Ρωσία. Στη Ρωσία όπου οι λεγόμενοι κομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ μαζί με τον Ζιρινόφσκι και τους ναζιστές του Μπαρκασόφ πρωτοστατούν στην αντιεβραϊκή υστερία, στην εξύμνηση της ανωτερότητας του ρωσικού έθνους και στον αντικαπιταλισμό δυτικού τύπου ενώ οι δυο πρώτοι τρεις φορές μέχρι τώρα έχουν εμποδίσει στη Δούμα τη θέσπιση νόμου ενάντια στο ναζισμό. Στο ίδιο, τέλος, εκείνο έδαφος που επιτρέπει στην ελληνική κυβέρνηση να φτιάχνει ναζιστικά πογκρόμ ενάντια στους Αλβανούς, να τους συγκεντρώνει σε στάδια και όλος ο λαός να χειροκροτεί.

Αθήνα, 9 Ιούλη 1999

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλει τη μεθόδευση του εκπρόσωπου του Δίκτυου κοινωνικής υποστήριξης μεταναστών και προσφύγων, και του εκπρόσωπου του Συντονιστικού μεταναστευτικών οργανώσεων που μέσα στη Γενική Συνέλευση του Φόρουμ για τα ανθρώπινα δικαιώματα στους Δελφούς, στις 19 Ιούνη, σε ενόχνη με τους σοβινιστές της Ν. ΠΑΣΟΚ, Ν. ΕΣΔΗΝ και σε συνεργασία με τους ανθρωπούς της Γ.Γ. Νέας Γενιάς πρωταγωνίστησαν σε μια προσπάθεια να εμποδιστεί η είσοδος της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας στο Φόρουμ. Η στάση αυτή της ηγεσίας του Δίκτυου οφείλεται στη συμπαράταξη της με τις πολιτικές δυνάμεις του αντιευρωπαϊκού και φιλοσέρβικου χώρου και εκδηλώθηκε με πραξικοπηματικό και έξω από κάθε αρχή τρόπο.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 4

ελληνικός εργατικός συνδικαλισμός δεν έχει ποτέ εμποδίσει την διάσπαση και την πτώση του μισθού και του μεροκάματου γιατί σ' αυτόν κυριαρχούν οι δυνάμεις της "αριστερής δουλοκτησίας".

ΤΑ ΠΟΥΛΗΜΕΝΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ

Από τη μια μεριά πρόκειται για συνδικαλιστές των ΔΕΚΟ και του κρατικού μηχανισμού γενικότερα οι οποίοι έχουν λίγο πολύ εξασφαλίσει την μονιμότητα και την "ελληνικότητα" των απασχολούμενων. Αυτά τα συνδικάτα της "άνωτερης φυλής" θεωρούν τον εαυτό τους θωρακισμένο από τους "εισβολείς" και επιτρέπουν στον εαυτό τους μια "αντιρατσιστική" δημαγωγία, ενώ μέσα σ' αυτά ακριβώς γιγαντώνεται ο φασισμός του "κράτους όλου του λαού και του έθνους".

Από την άλλη πρόκειται για τους συνδικαλιστές που εκφράζουν τα συμφέροντα των μικροαφεντικών της πόλης και της υπαίθρου (βιοτεχνιών, εργολάβων και πλουσιο-μεσαίων αγροτών) οι οποίοι στηρίζουν την ύπαρξή τους στο τσακισμένο μεροκάματο. Το συνδικάτο των οικοδόμων και άλλα κλαδικά σωματεία, η πανθεσσαλική του Πατάκη κλπ, είναι χαρακτηριστικά δείγματα συνδικάτων, κρυφά ή ανοιχτά στην υπηρεσία των μικρομεσαίων αφεντικών.

Τέλος την ίδια ταξική γραμμή ακολουθούν οι εργατοπατέρες των εντελώς πουλημένων συνδικάτων στην ιδιωτική βιομηχανία και το εμπόριο, όπου σταδιακά τμήματα ολόκληρα της λειτουργίας της επιχείρησης αναλαμβάνει η παράνομη και απλήρωτη εργατική δύναμη που προσλαμβάνεται, είτε απ ευθείας από το αφεντικό, είτε μέσω εργολάβων.

Στο σύνολό της η συνδικαλιστική ηγεσία της χώρας μας έχει στο όνομα του "αντιρατσισμού" αποδεχτεί και προωθήσει το τσάκισμα του συνολικού μέσου μεροκάματου καθώς και την πραγματική παράταση της μέσης εργάσιμης μέρας. Αυτός είναι ο καθεστωτικός "αντιρατσισμός".

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι αυτή η ηγεσία ηγεμονεύεται πολιτικά και ιδεολογικά από τα υποτιθέμενα αριστερά κόμματα και τάσεις (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, τμήματα του ΠΑΣΟΚ). Στο βάθος αυτά τα κόμματα, όπως και το πιο δεξιό κομμάτι της ΝΔ υπηρετούν τα συμφέροντα μιας νέας ταχύτατα ανερχόμενης

χόμενης αρπακτικής ολιγαρχίας. Αυτή η ανερχόμενη δύναμη τρέφεται από τη λεηλασία της κρατικής ιδιοκτησίας σε συνεργασία με πανίσχυρα τμήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και βλέπει το μέλλον της στην εξαθλίωση και υπερεκμετάλλευση των Βαλκανίων. Ξέρει ότι αυτό μπορεί να το πετύχει όταν συνεργαστεί με τις βαλκανικές άρχουσες τάξεις που είναι συνήθως η μεταμορφωμένη ψευτοαριστερή νομενκλατούρα σ' αυτές τις χώρες. Ξέρει ακόμα ότι πηγή της ισχύος και κέντρο αυτής της νομενκλατούρας παραμένει η νέα ολιγαρχία και η γραφειοκρατία της πρώην ΕΣΣΔ και πιο πολύ της Ρωσίας.

Η ΝΕΑ ΑΝΤΙΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Η ελληνική νέα ολιγαρχία με επικεφαλής τον πράκτορα της Στάζι, Κόκκαλη και μέλη της τους Μπόμπολα, Κοπελούζο και άλλους εργολάβους, το εκκλησιαστικό κεφάλαιο, την Τράπεζα Πίστωσης κλπ πλάσσει την νέα "εθνική" ιδεολογία και πολιτική του "ορθόδοξου τόξου".

Αυτή η νέα ολιγαρχία είναι στο βάθος σε στρατηγική σύγκρουση με την Ευρώπη γιατί δεν θέλει να την παρακολουθήσει και να ρισκάρει στον τεχνολογικό και παραγωγικό ανταγωνισμό. Αυτή θέλει να κυριαρχήσει πάνω σε μια Ελλάδα και σε κάποια Βαλκάνια που θα έχουν μετατραπεί σε μια απέραντη δεξαμενή άπληστη εργατικής δύναμης, σε χώρο σοβινισμών και πολέμων. Η κρατική γραφειοκρατία που επίσης τρέφεται από τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου και από τη μίζα, οι μιλιταριστές που ζουν από την προσμονή του πολέμου, η αγροτιά των επιδοτήσεων, οι μικροεργολάβοι και μικροπρομηθευτές του δημόσιου, τα τσακισμένα εκμεταλλευτικά μεσοστρώματα, όλα αυτά εύκολα ακολουθούν τη νέα ολιγαρχία στον αντιευρωπαϊκό "ορθόδοξο" δρόμο της. Γιατί και αυτά δεν μπορούν να μπουν στο δρόμο του παραγωγικού εκσυγχρονισμού και προτιμούν να αντλούν οφέλη από την φτηνή εργατική δύναμη και την διαφθορά του δημόσιου.

Από αυτή τη συμφωνία στην "ορθόδοξη" στρατηγική βγαίνει αυτή η πελώρια φαιοκόκκινη σύμπτωση στην υπεράσπιση της δήθεν κατεχόμενης Σερβίας και στην κάλυψη της εθνοκάθαρσης, από και ο νέος δεξιός αντιαμερικανισμός, από και η φαιοκόκκινη κοινή καταγγελία του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης.

Τον φιλελεύθερο καπιταλισμό τον καταγγέλλουν πάντα δύο δυνάμεις: το επαναστατικό προλεταριάτο και οι φασίστες. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι το επαναστατικό προλεταριάτο καταγγέλλει πριν από τον φιλελευθερισμό τον φασισμό και πριν από κάθε παγκοσμιοποίηση του κεφάλαιου, το σοβινιστικό ιμπεριαλιστικό κράτος.

Τέτοια κράτη είναι σήμερα η νεοναζιστική Ρωσία με τις 20.000 πυρηνικές κεφαλές και η σοσιαλφασιστική Κίνα των σφαγών της Τιεν Αν Μεν. Είναι αυτοί που υποστηρίζουν τους σέρβους φασίστες και κάθε άλλο τριτοκοσμικό φασισμό τύπου Ιράν, Ιράκ, Σουδάν κ.λπ. Είναι αυτοί που διαπρέπουν στην πιο άγρια καταπίεση των εργατών και στην εκμετάλλευση της απλήρωτης εργασίας των κρατουμένων. Είναι αυτοί που προσανατολίζουν ιδεολογικά και πολιτικά όλους τους φασίστες της γης.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που η καθεστωτική τάχα αντιρατσιστική "αριστερά" η οποία καμώνεται πως υπερασπίζει τους μετανάστες, έχει τις ίδιες πολιτικές θέσεις με την ανοιχτά ρατσιστική δεξιά σε όλα τα μεγάλα διεθνή ζητήματα, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, σερβικό, ΡΚΚ, αλλά και στα ζητήματα του εσωτερικού μετώπου (υποστήριξη στα αντιδραστικά δήθεν ταξικά κινήματα της κρατικής γραφειοκρατίας και της πλούσιας αγροτιάς).

Ο αντιδυτικισμός μιας τέτοιας "αριστεράς" δεν έχει σχέση ούτε με αντικαπιταλισμό, ούτε με αντιιμπεριαλισμό, αλλά μόνο με συμπαράταξη με τους ανατολικούς κρατικούς, γραφειοκρατικούς καπιταλισμούς.

Ένα αληθινό κίνημα υπέρ των μεταναστών μπορεί να είναι μόνο εκείνο που μπορεί να τους ενώσει με τους έλληνες εργάτες ενάντια στη νέα ολιγαρχία και τα τσιράκια της (γραφειοκράτες, μικροί και μεσαίοι αστοί της πόλης και του χωριού).

Υπεράσπιση του μεροκάματου και των πολιτικών δικαιωμάτων του ξένου εργάτη μπορεί να σταθεί μόνο αν συνδυαστεί με την σταθερή υπεράσπιση του κατακτημένου εργατικού μεροκάματου και με την υπεράσπιση της δημοκρατικής και ευρωπαϊκής πορείας αυτής της χώρας. Όλα τα άλλα είναι μεταμφιέσεις μιας κατά τα άλλα ενιαίας αντιδραστικής πολιτικής.

Η ΑΝΤΙΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

υπεύθυνοι για το σημερινό πόλεμο και τα βάσανα των λαών, σε οποιαδήποτε χώρα κι αν κρύβονται, να τιμωρηθούν αυστηρά και να πληρώσουν για όλα τα κακουργήματα που έκαναν.

Να αποκαταστήσουμε στην Ευρώπη μια τέτοια τάξη πραγμάτων, που ν' αποκλείει πέρα για πέρα τη δυνατότητα μιας νέας επίθεσης από μέρους της Γερμανίας.

Να αποκαταστήσουμε ανάμεσα στους λαούς της Ευρώπης μια μακρόχρονη οικονομική, πολιτική και εκπολιτιστική συνεργασία, βασισμένη στην αμοιβαία εμπιστοσύνη και βοήθεια, για να ανορθωθεί η οικονομία και ο πολιτισμός που κατάστρεψαν οι γερμανοί." (σελ. 86 ως 89)

Την άνοιξη του 1944 ο Κόκκινος στρατός έχει απελευθερώσει περισσότερο από τα τρία τέταρτα του κατεχόμενου σοβιετικού εδάφους, έχει πετύχει σημαντικές στρατιωτικές επιτυχίες και βρίσκεται μπροστά στο ζήτημα πια να ξεκαθαρίσει όλο το έδαφος της Σοβιετικής Ένωσης από τους χιτλερικούς επιδρομείς και να αποκαταστήσει τα κρατικά σύνορα της ΕΣΣΔ "σε όλη τη γραμμή, από τη Μαύρη θάλασσα ως τη θάλασσα του Μπάρεντς".

Στην **ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΕΣΣΔ**, στη Μόσχα την Πρωτομαγιά του 1944, ο Ι.Β.ΣΤΑΛΙΝ ανάμεσα στα άλλα λέει: "Στις επιτυχίες αυτές συντέλεσαν σε σημαντικό βαθμό οι μεγάλοι μας σύμμαχοι, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η Μεγάλη Βρετανία, που κρατάνε μέτωπο στην Ιταλία ενάντια στους γερμανούς και απασχολούν σημαντικό μέρος των γερμανικών δυνάμεων, μας εφοδιάζουν με εξαιρετικά πολύτιμες ύλες και πολεμικό υλικό, υποβάλλουν σε συστηματικό βομβαρδισμό τους στρατιωτικούς στόχους της Γερμανίας και υποσκάπτουν έτσι τη στρατιωτική δύναμη της".

Παρακάτω, τονίζει προς τον Κόκκινο στρατό και το σοβιετικό λαό:

"Αλλά τα καθήκοντα μας δεν μπορούν να περιοριστούν στο διώξιμο των εχθρικών στρατευμάτων από τα σύνορα της Πατρίδας μας. Τα γερμανικά στρατεύματα θμιίζουν τώρα το πληγωμένο αγρίμι, που αναγκάζεται να συρθεί στα όρια της φωλιάς του, της Γερμανίας, για να γιατρέψει τις πληγές του. Μα ένα πληγωμένο άγριο θηρίο που αποτραβήχτηκε στη φωλιά του δεν παύει να είναι επικίνδυνο θηρίο. Για να γλιτώσουμε τη χώρα μας και τις συμμαχικές μας χώρες από τον κίνδυνο της υποδούλωσης, πρέπει να καταδιώξουμε το πληγωμένο γερμανικό θηρίο βήμα προς βήμα και να το αποτελειώσουμε μέσα στη φωλιά του. Και καταδιώκοντας τον εχθρό, πρέπει να απελευθερώσουμε από το γερμανικό ζυγό τους αδελφούς μας τους πολωνούς, τους τσεχοσλοβάκους και τους άλλους σύμμαχους μας λαούς της δυτικής Ευρώπης, που στενάζουν κάτω από το πέλμα της χιτλερικής Γερμανίας.

Βέβαια αυτό το έργο είναι πιο δύσκολο από το διώξιμο των γερμανικών στρατευμάτων πέρα από τα σύνορα της Σοβιετικής Ένωσης. Και μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με βάση τις συνδυασμένες προσπάθειες της Σοβιετικής Ένωσης, της Μεγάλης Βρετανίας και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, με τα συνδυασμένα χτυπήματα από την ανατολή των στρατευμάτων μας και από τη δύση με τις δυνάμεις των συμμάχων μας. Δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία πως μόνο ένα τέτοιο συνδυασμένο χτύπημα μπορεί να συντρίψει ολοκληρωτικά τη χιτλερική Γερμανία" (σελ. 103,104).

5ο κείμενο

Από την έκθεση του Προέδρου της Κρατικής Επιτροπής Άμυνας στην πανηγυρική συνεδρίαση του Σοβιέτ των βουλευτών των εργαζόμενων της Μόσχας και των κομματικών και κοινωνικών οργανώσεων, Μόσχα 6 του Νοέμβρη 1944 – 27η επέτειος της Μεγάλης Σοσιαλιστικής Επανάστασης του Οχτώβρη.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

... "Τα κατορθώματα της δουλειάς των σοβιετικών ανθρώπων στα μετόπισθεν, όπως και τα αθάνατα πολεμικά κατορθώματα των πολεμιστών μας στα μέτωπα, πηγάζουν από το θερμό και ζωογόνο σοβιετικό πατριωτισμό.

Η δύναμη του σοβιετικού πατριωτισμού βρίσκεται στο ότι αυτός δεν βασίζεται σε φυλετικές ή εθνικιστικές προκαταλήψεις, αλλά στη βαθιά αφοσίωση και πίστη του λαού προς τη σοβιετική του πατρίδα, στην αδερφική φιλία των εργαζομένων όλων των εθνών της χώρας μας. Στο σοβιετικό πατριωτισμό συνδυάζονται αρμονικά οι εθνικές παραδόσεις των λαών και τα κοινά ζωτικά συμφέροντα όλων των εργαζομένων της Σοβιετικής Ένωσης. Ο σοβιετικός πατριωτισμός δεν χωρίζει, αλλά αντίθετα συσπειρώνει όλα τα έθνη και τις εθνότητες της χώρας μας σε μια ενιαία αδερφική οικογένεια. Αυτό πρέπει να θεωρείται η βάση για την ακατάλυτη και όλο και πιο ισχυρή φιλία των λαών της Σοβιετικής Ένωσης. Ταυτόχρονα οι λαοί της ΕΣΣΔ σέβονται τα δικαιώματα και την ανεξαρτησία των λαών των άλλων χωρών και πάντα έδειξαν πως είναι έτοιμοι να ζήσουν ειρηνικά και φιλικά με τα γειτονικά κράτη. Αυτό πρέπει να θεωρείται η βάση για τις σχέσεις του κράτους μας με τους λαούς που αγαπούν την ελευθερία, σχέσεις που όλο και αναπτύσσονται και ενισχύονται.

Οι σοβιετικοί άνθρωποι μισούν τους γερμανούς επιδρομείς όχι γιατί είναι άνθρωποι ξένης εθνικότητας, αλλά γιατί προξένησαν στο λαό μας και σε όλους τους λαούς που αγαπούν την ελευθερία, αμέτρητες δυστυχίες και βάσανα. Ο λαός μας από πολύ παλιά λέει: "το λύκο δεν τον χτυπάνε γιατί είναι γκρίζος, αλλά γιατί έφαγε το αρνί". (γέλια, παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Οι γερμανοί φασίστες διάλεξαν για ιδεολογικό τους όπλο τη μισάνθρωπη

φυλετική θεωρία, υπολογίζοντας πως το κήρυγμα ενός κτηνώδικο εθνικισμού θα δημιουργήσει τις ηθικοπολιτικές προϋποθέσεις για την κυριαρχία των γερμανών επιδρομέων πάνω στους υποδουλωμένους λαούς. Η πολιτική όμως του φυλετικού μίσους, που εφαρμόζεται από τους χιτλερικούς, έγινε στην πραγματικότητα η πηγή για την εσωτερική αδυναμία και την εξωτερική πολιτική απομόνωση του γερμανοφασιστικού κράτους. Η ιδεολογία και η πολιτική του φυλετικού μίσους είναι ένας από τους παράγοντες της κατάρρευσης του χιτλερικού ληστρικού συνασπισμού. Δεν πρέπει να θεωρείται τυχαίο το γεγονός ότι ενάντια στους γερμανούς ιμπεριαλιστές ξεσηκώθηκαν όχι μόνο οι υποδουλωμένοι λαοί της Γαλλίας, της Γιουγκοσλαβίας, της Πολωνίας, της Τσεχοσλοβακίας, της Ελλάδας, του Βελγίου, της Δανίας, της Νορβηγίας, της Ολλανδίας, αλλά και πρώην δορυφόροι του Χίτλερ – οι Ιταλοί, οι ρουμάνοι, οι φιλανδοί, οι βούλγαροι. Η χιτλερική κλίκα, εφαρμόζοντας μια πολιτική ανθρωποφαγίας, ξεσήκωσε ενάντια στη Γερμανία όλους τους λαούς του κόσμου, ενώ η λεγόμενη "εκλεκτή γερμανική φυλή" έγινε αντικείμενο γενικού μίσους.

Στην πορεία του πολέμου οι γερμανοί δεν έπαθαν μόνο στρατιωτική ήττα αλλά και ηθικοπολιτική ήττα. Η ιδεολογία της ισοτιμίας όλων των φυλών και εθνών, η ιδεολογία της φιλίας των λαών που έχει κατοχυρωθεί στη χώρα μας, νίκησε την ιδεολογία του κτηνώδικο εθνικισμού και του φυλετικού μίσους των χιτλερικών.

Τώρα που ο πόλεμος για την πατρίδα φτάνει στο νικηφόρο τέρμα του, ορθώνεται με όλο του το μεγαλείο ο ιστορικός ρόλος του σοβιετικού λαού. Σήμερα όλοι αναγνωρίζουν πως ο σοβιετικός λαός, με το γεμάτο αυταπάρνηση αγώνα του, έσωσε τον πολιτισμό της Ευρώπης από τους φασίστες επιδρομείς. Αυτή είναι η μεγάλη υπηρεσία του σοβιετικού λαού προς την ιστορία της ανθρωπότητας.

Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΑΤΕΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ. ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ο χρόνος που μας πέρασε ήταν ο χρόνος του θριάμβου της κοινής υπόθεσης του αντιγερμανικού συνασπισμού, που στο όνομα της οι λαοί της Σοβιετικής Ένωσης, της Μεγάλης Βρετανίας και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής ενώθηκαν σε πολεμική συμμαχία. Ήταν χρόνος ενίσχυσης της ενότητας και εναρμόνισης των ενεργειών των τριών βασικών δυνάμεων ενάντια στη χιτλερική Γερμανία.

Οι αποφάσεις της συνδιάσκεψης της Τεχεράνης για συνδυασμένη δράση ενάντια στη Γερμανία και η λαμπρή εφαρμογή αυτών των αποφάσεων, αποτελούν έναν από τους φωτεινούς δείκτες της ενίσχυσης του μετώπου του αντιχιτλερικού συνασπισμού. Στην ιστορία θα βρεθούν πολύ λίγα σχέδια μεγάλων πολεμικών επιχειρήσεων για συνδυασμένη

δράση ενάντια σε κοινό εχθρό, που να έχουν πραγματοποιηθεί με τέτοια πληρότητα και ακρίβεια, όπως πραγματοποιήθηκε το σχέδιο του συνδυασμένου χτυπήματος ενάντια στη Γερμανία, που κατάρτιστηκε στη συνδιάσκεψη της Τεχεράνης. Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία, πως αν δεν υπήρχε ενότητα αντιλήψεων και συντονισμός των ενεργειών των τριών μεγάλων δυνάμεων, οι αποφάσεις της Τεχεράνης δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν με τόση πληρότητα και ακρίβεια. Από το άλλο μέρος είναι επίσης αναμφισβήτητο, πως η επιτυχημένη πραγματοποίηση των αποφάσεων της Τεχεράνης δεν μπορούσε να μην εξυπηρετήσει την υπόθεση της ενίσχυσης του μετώπου των Ενωμένων Εθνών.

Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου οι χιτλερικοί έκαναν απεγνωσμένες προσπάθειες για να χωρίσουν και να αντιπαράξουν τα Ενωμένα Έθνη το ένα στο άλλο, να προκαλέσουν ανάμεσα τους καχυποψία και εχθρότητα, να εξασθενίσουν τις πολεμικές τους προσπάθειες με την αμοιβαία δυσπιστία και αν το καταφέρουν και με τη σύγκρουση του ενός με το άλλο. Καταλαβαίνουμε πολύ καλά όλες αυτές τις επιδιώξεις των χιτλερικών πολιτικών. Γι' αυτούς δεν υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος από την ενότητα των Ενωμένων Εθνών στον αγώνα ενάντια στο χιτλερικό ιμπεριαλισμό και δεν θα υπήρχε μεγαλύτερη στρατιωτικοπολιτική επιτυχία τους, από το χωρισμό των συμμάχων δυνάμεων στον αγώνα τους ενάντια στον κοινό εχθρό. Είναι γνωστό, ωστόσο, πόσο μάταιες αποδείχτηκαν οι λυσσασμένες προσπάθειες των φασιστών πολιτικών να διασπάσουν τη συμμαχία των μεγάλων δυνάμεων. Αυτό δείχνει πως στη βάση της συμμαχίας της ΕΣΣΔ, της Μεγάλης Βρετανίας και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής δεν βρίσκονται τυχαία και παροδικά αίτια, αλλά ζωτικά, σπουδαία και διαρκή συμφέροντα.

Μπορούμε να μην αμφιβάλλουμε πως αν η πολεμική συμμαχία των δημοκρατικών δυνάμεων άντεξε στις δοκιμασίες του πολέμου που συνεχίζεται πάνω από τρία χρόνια και αν στέριωσε με το αίμα των λαών που σηκώθηκαν για την υπεράσπιση της ελευθερίας και της τιμής τους, τότε ακόμα πιο πολύ θα αντέξει η συμμαχία αυτή στις δοκιμασίες του τελικού σταδίου του πολέμου (παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Ο χρόνος που πέρασε, ωστόσο, δεν ήταν μόνο χρόνος στερέωσης του αντιχιτλερικού μετώπου των συμμάχων δυνάμεων, αλλά και χρόνος διεύρυνσης αυτού του μετώπου. Δεν πρέπει να θεωρείται τυχαίο το γεγονός ότι ακολουθώντας την Ιταλία βγήκαν από τον πόλεμο και άλλοι σύμμαχοι της Γερμανίας – η Φινλανδία, η Ρουμανία, η Βουλγαρία. Αξίζει να σημειωθεί πως τα κράτη αυτά όχι μόνο βγήκαν από τον πόλεμο, αλλά και διέκοψαν τις σχέσεις με τη Γερμανία και της κήρυξαν τον πόλεμο, προσχωρώντας έτσι στο μέτωπο των Ενωμένων Εθνών. Αυτό σημαίνει, αναμ-

συνέχεια στη σελ. 10

Η ΑΝΤΙΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 9

φισβήτητα διεύρυνση του μετώπου των Ενωμένων Εθνών ενάντια στη χιτλερική Γερμανία. Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία, πως η τελευταία σύμμαχος της Γερμανίας στην Ευρώπη, η Ουγγαρία, θα βγει κι αυτή εκτός μάχης πολύ σύντομα. Αυτό θα σημαίνει πλήρη απομόνωση της χιτλερικής Γερμανίας στην Ευρώπη και αναπόφευκτη κατάρρευση της.

Τα Ενωμένα Έθνη βρίσκονται μπροστά στο νικηφόρο τέλος του πολέμου ενάντια στη χιτλερική Γερμανία.

Τον πόλεμο με τη Γερμανία θα τον κερδίσουν τα Ενωμένα Έθνη – τώρα πια δεν μπορεί να υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

Το να κερδηθεί ο πόλεμος ενάντια στη Γερμανία, σημαίνει πραγματοποίηση ενός μεγάλου ιστορικού έργου. Αλλά το να κερδηθεί ο πόλεμος δεν σημαίνει ακόμα, ότι εξασφαλίζεται για τους λαούς μια σταθερή ειρήνη και μια διαρκής ασφάλεια για το μέλλον. Το καθήκον δεν είναι μόνο να κερδηθεί ο πόλεμος, μα και να γίνει αδύνατη η επανάληψη μιας νέας επιδρομής και ενός νέου πολέμου, αν όχι για πάντα, τουλάχιστον για μια μεγάλη χρονική περίοδο.

Ύστερα από την ήττα της, η Γερμανία βέβαια θα αποπλιστεί, τόσο από οικονομική όσο και από στρατιωτικοπολιτική άποψη. Θα ήταν όμως αφέλεια να νομίσει κανείς, πως δεν θα αποπειραθεί να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις της και να εξαπολύσει μια καινούργια επιδρομή. Είναι γνωστό σε όλους, πως οι γερμανοί υποκινήτες από τώρα κιόλας ετοιμάζονται για νέο πόλεμο. Η ιστορία δείχνει πως είναι αρκετή μια μικρή χρονική περίοδος, 20-30 χρόνια, για να συνέλθει η Γερμανία από την ήττα και να ανακτήσει τη δύναμη της. Ποια μέσα υπάρχουν για να προληφθεί μια καινούργια επιδρομή από μέρους της Γερμανίας, ή και αν παρ' όλα αυτά ο πόλεμος ενσκήψει, να πνιγεί στη γένεση του και να μη του δοθεί η δυνατότητα να εξελιχτεί σε μεγάλο πόλεμο;

Το ζήτημα αυτό είναι τόσο πιο επίκαιρο, γιατί η ιστορία μας δείχνει πως τα επιθετικά έθνη, σαν έθνη που αρχίζουν την επιδρομή, είναι συνήθως πιο προετοιμασμένα για ένα νέο πόλεμο, από τα φιλερηνικά έθνη, που μην έχοντας συμφέρον για ένα νέο πόλεμο, συνήθως καθυστερούν στην προετοιμασία τους. Είναι γεγονός ότι τα επιθετικά έθνη στο σημερινό πόλεμο είχαν ακόμα από πριν από τον πόλεμο έτοιμο κιόλας **στρατό εισβολής**, ενώ τα φιλερηνικά έθνη δεν είχαν ούτε καν ικανοποιητικό **στρατό κάλυψης** της επιστράτευσης τους. Δεν πρέπει να θεωρούνται τυχαία τόσο δυσάρεστα γεγονότα, σαν το "επεισόδιο" του Περλ Χάρμπορ, η απώλεια των Φιλιπίνων και άλλων νησιών στον Ειρηνικό Ωκεανό, η απώλεια του Χογκ Κογκ και της Σιγκαπούρης. Η Ιαπωνία σαν έθνος επιθετικό, βρέθηκε πιο προετοιμασμένη για τον πόλεμο από τη Μεγάλη Βρετανία και τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που ακολουθούσαν φιλερηνική

πολιτική. Δεν επιτρέπεται επίσης να θεωρείται τυχαίο και ένα τόσο δυσάρεστο γεγονός, όπως η απώλεια της Ουκρανίας, της Λευκορωσίας, των Βαλτικών χωρών στον πρώτο κιόλας χρόνο του πολέμου, ενώ η Γερμανία σαν επιθετικό έθνος, βρέθηκε πιο προετοιμασμένη για τον πόλεμο από τη φιλερηνική Σοβιετική Ένωση. Θα ήταν αφέλεια να εξηγήσουμε αυτά τα γεγονότα με τις προσωπικές ιδιότητες των ιαπώνων και των γερμανών, με την υπεροχή τους σε σύγκριση με τους άγγλους, τους αμερικάνους, τους ρώσους, με την προβλεπτικότητα τους κτλ. Δεν πρόκειται εδώ για τις προσωπικές ιδιότητες αλλά για το ότι τα επιθετικά έθνη που ενδιαφέρονται για έναν καινούργιο πόλεμο, σαν έθνη που προετοιμάζονται πολύ χρόνο για τον πόλεμο και συσσωρεύουν δυνάμεις γι αυτόν, είναι συνήθως – και πρέπει να είναι – πιο προετοιμασμένα για τον πόλεμο από τα φιλερηνικά έθνη που δεν ενδιαφέρονται για νέο πόλεμο. Αυτό, αν θέλετε, είναι μια ιστορική νομοτέλεια, που θα ήταν επικίνδυνο να μην την πάρει κανείς υπόψη του.

Κατά συνέπεια δεν μπορεί να αρνηθεί ότι στο μέλλον τα φιλερηνικά έθνη μπορούν και πάλι να αιφνιδιαστούν από κάποια επιδρομή, αν, φυσικά, δεν πάρουν από τώρα κιόλας ειδικά μέτρα, ικανά να προλάβουν την επιδρομή.

Έτσι λοιπόν, τι μέσα υπάρχουν για να προληφθεί μια νέα επιδρομή από μέρους της Γερμανίας, ή σε περίπτωση που θ' αρχίσει ο πόλεμος, να πνιγεί στη γένεση του και να μην εξελιχτεί σε μεγάλο πόλεμο;

Γι' αυτό, εκτός από τον πλήρη αποπλισμό των επιθετικών εθνών, υπάρχει μόνον ένα μέσο: να συγκροτηθεί από τους αντιπροσώπους των φιλερηνικών εθνών μια ειδική οργάνωση για την υπεράσπιση της ειρήνης και της ασφάλειας, να τεθούν στη διάθεση του διευθυντικού οργάνου αυτής της οργάνωσης οι στοιχειώδεις αναγκαίες ένοπλες δυνάμεις, που απαιτούνται για να προληφθεί η επίθεση και να υποχρεωθεί αυτή η οργάνωση, σε περίπτωση ανάγκης, να χρησιμοποιήσει χωρίς καθυστέρηση αυτές τις ένοπλες δυνάμεις για να προλάβει ή να διαλύσει την επίθεση και να τιμωρήσει τους υπεύθυνους αυτής της επίθεσης.

Αυτή η οργάνωση δεν πρέπει να είναι μια επανάληψη της θλιβερής ανάμνησης της Κοινωνίας των Εθνών, που δεν είχε ούτε δικαιώματα, ούτε μέσα για να προλάβει την επίθεση. Αυτή θα είναι μια νέα, ειδική, με πλήρη εξουσιοδότηση διεθνής οργάνωση, που θάχει στη διάθεση της ότι χρειάζεται για να υπερασπίσει την ειρήνη και να προλάβει μια νέα επιδρομή.

Μπορούμε άραγε να υπολογίζουμε πως η δράση αυτής της διεθνούς οργάνωσης θα είναι αρκετά αποτελεσματική; θα είναι αποτελεσματική, αν οι μεγάλες δυνάμεις, που σήκωσαν στους ώμους τους το κύριο βάρος του πολέμου ενάντια στη χιτλερική Γερμανία, εξακολουθήσουν και στο μέλλον να ενεργούν με πνεύμα ομοφωνίας και συμφωνίας. Δε θα είναι αποτελεσματική, αν παραβιαστεί ο απαραίτητος αυτός όρος.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, στο 2ο κείμενο του Στάλιν, γράψαμε στο σημείο όπου λέει: "Το πρόγραμμα δράσης του ιταλογερμανικού συνασπισμού μπορεί να χαρακτηριστεί με τα παρακάτω σημεία: φυλετικό μίσος, κυριαρχία των "εκλεκτών εθνών", και κατάκτηση των εδαφών τους..."

Το σωστό είναι: "φυλετικό μίσος, κυριαρχία των "εκλεκτών εθνών", υποδούλωση των άλλων εθνών και κατάκτηση των εδαφών τους..."

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΣΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ ... (...και μία τυνησιακή στην Αθήνα)

Σε ασκήσεις πολέμου ενάντια στους Τούρκους επιδίδονται οι κάτοικοι και οι τοπικές αρχές των παράκτιων περιοχών (και όχι μόνο) όποτε τους δίνεται η ευκαιρία, ανταποκρινόμενοι στην πολιτική "ειρήνης και φιλίας" της χώρας μας προς τη γείτονα.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας προηγούμενο επεισόδιο όπου ιδιωτικό σκάφος με Τούρκους τουρίστες εκδιώχθηκε κακήν κακώς όταν ένας από αυτούς τόλμησε να αποβιβαστεί σε ελληνική ακτή και να υψώσει την τουρκική σημαία σε χώρο όπου υπήρχαν και σημαίες άλλων χωρών, επειδή βρισκόταν σε εξέλιξη διεθνής εορταστική εκδήλωση, με σκοπό να φωτογραφηθεί μαζί με τη σημαία του σε ελληνικό έδαφος!!! Απαράδεκτο.

Τον ίδιο "ιστορικό ρόλο της υπεράσπισης του πάτριου εδάφους" ανέλαβαν πρόσφατα ο λιμενάρχης και οι κάτοικοι του Ναυπλίου, μόνο που αυτή τη φορά το επεισόδιο ήταν πιο σοβαρό γιατί η ελληνική επίθεση έγινε εναντίον εμπορικών πλοίων. Συγκεκριμένα το τουρκικής σημαίας φορτηγό πλοίο "N. NOURETIN SAKIR" προσάραξε στο λιμάνι του Ναυπλίου λόγω βλάβης, την 5/7/99. Ένα δεύτερο τουρκικό φορτηγό πλοίο έφθασε στο λιμάνι για να φορτώσει την ξυλεία που μετέφερε το πρώτο, ενώ η πλοιοκτήτρια εταιρεία έκανε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για να φθάσει ρυμουλκό και να ρυμουλκήσει το σκάφος. Όλα αυτά βέβαια χρειάστηκαν κάποιο χρόνο, δηλαδή, λίγες μέρες. Σε αυτόν το χρόνο η "τουρκική σημαία ανέμιζε στο λιμάνι του Αναπλιού". "Ε, και λοιπόν, τι έγινε;", θα αναρωτηθεί ο μέσος λογικός άνθρωπος.

Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα του Ελεύθερου Τύπου, 7/7/99, ο λιμενάρχης του Ναυπλίου ζήτησε από την πρώτη κιόλα μέρα, από τον Τούρκο καπετάνιο να υποστείλει την τουρκική σημαία (!) "προκειμένου να μην προκαλεί τόσο τους περαστικούς όσο και τους κατοίκους της πόλης" (!!!) Ο καπετάνιος αρνήθηκε, με αποτέλεσμα "κάτοικοι και περαστικοί να δημιουργήσουν μικρής έντασης επεισόδια στη θέα και μόνο της τουρκικής σημαίας να κυματίζει μπροστά από την ιστορική βραχονησίδα, λίγα μέτρα από την πρώτη πρωτεύ-

ουσα της Ελλάδας". Ένας μάλιστα "αγανακτισμένος πολίτης" δήλωσε ότι "Δεν αντέχουμε να βλέπουμε τη σημαία τους να κυματίζει μπροστά από το Μπούρτζι".

Η τουρκική σημαία θεωρείται σ' αυτή τη χώρα σημαία ενός εχθρικού κράτους, χωρίς να είναι καθόλου απαραίτητο να υπονοείται κάποια επιθετική ενέργεια. Η πολιτική της "τουρκικής απειλής" έχει δουλέψει για χρόνια μέσα στις μάξες που έμαθαν να θεωρούν κάθε τουρκική παρουσία εχθρική. Οι εκδηλώσεις αυτές της "τουρκοφαγίας" είναι εκδηλώσεις ενός πολύ επικίνδυνου ρατσισμού, του αντιτουρκικού εθνορατσισμού.

Είναι εξίσου ανησυχητικό όμως σ' αυτή την ιστορία πως ο λιμενάρχης Ναυπλίου, σαν τοπικός εκπρόσωπος μιας κρατικής αρχής δεν ελέγχθηκε από κανένα αρμόδιο γι' αυτή τη συμπεριφορά του, που ήταν αντίθετη σε κάθε έννοια νομιμότητας. Ήταν μία αντιτουρκική επιχείρηση με κρατική έγκριση.

Και μπορεί ο Τούρκος καπετάνιος να μην υπέκυψε στις απαιτήσεις των Αναπλιωτών, όμως δεν είχε την ίδια τύχη κι ένας Τυνησιος υπουργός που τον πέρασαν για Τούρκο! Η τυνησιακή σημαία κατέβηκε με επέμβαση της ελληνικής αστυνομίας μέσα στην καρδιά της Αθήνας. Αντιγράφουμε από την *Ελευθεροτυπία*, 13/7/99:

"Επεισοδιακά ήταν τα πρώτα βήματα του Τυνησιου υπουργού Αμυνας στην Ελλάδα. Το αεροσκάφος που τον έφερε έφτασε χθες στο ανατολικό αεροδρόμιο, όπου τον υποδέχθηκε ο Άκης Τσοχατζόπουλος. Μετά την τυπική διαδικασία, τα αυτοκίνητα της αποστολής ξεκίνησαν για το κέντρο. Στο πρώτο φανάρι όμως η ασφάλεια των υπουργών διαπίστωσε ότι από τα γύρω αυτοκίνητα οι Έλληνες μπέρδευαν τη σημαία της Τυνησίας, που ανέμιζε στο υπουργικό αυτοκίνητο, με τη σημαία της Τουρκίας, καθώς και οι δύο έχουν σε κόκκινο την ημισέλινο. Η λύση ήταν μία. Οι αστυνομικοί της ασφάλειας κατέβηκαν στο επόμενο φανάρι και... υπέστειλαν τη σημαία".

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΟΓΚΡΟΜ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Στο λόγο της ενθρόνισης του ο Χριστόδουλος είχε διευκρινίσει ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία και το ελληνικό κράτος σέβονται και τηρούν την αρχή της ανεξιθρησκίας και της ελεύθερης λατρείας. Στο ίδιο λόγο είχε τονίσει ότι Ορθόδοξια και ελληνοσύμφορος είναι δύο έννοιες αναπόσπαστες και ότι αν γίνει ο χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος αυτό θα σημαίνει θάνατο του ελληνικού έθνους. Οι εκπρόσωποι της Εκκλησίας και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και οι κάτοικοι της Χαλκιδικής, με το συλλαλητήριο που οργάνωσαν για να “μην κτισθεί αίθουσα εκκλησιασμού των Γαχωβάδων” στην περιοχή απόδειξαν με τον καλύτερο τρόπο ότι η δεύτερη θέση καταργεί την πρώτη.

Στην Κασάνδρα της Χαλκιδικής φαίνεται ότι οι ορθόδοξοι έχουν εξαπολύσει ένα “κυνήγι μαγισσών” εναντίον των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Η σύγκρουση των δύο κοινοτήτων ήρθε στην επιφάνεια πριν από λίγες μέρες όταν ο εφημέριος της Κασάνδρας, Νεκτάριος, εμφανίστηκε στα τηλεοπτικά κανάλια για να καταγγείλει ότι ξυλοκοπήθηκε από δύο μάρτυρες του Ιεχωβά. Τα κανάλια έδωσαν το λόγο, τότε, και στους μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι καταγγείλουν ότι το αστυνομικό δελτίο της περιοχής έχει γεμίσει εδώ και πολύ

καιρό από αναφορές για βίαιες επιθέσεις του συγκεκριμένου παπά εναντίον τους, ότι η αστυνομία έχει αδιαφορήσει πλήρως γι’ αυτές τις αναφορές, και ότι στο συγκεκριμένο επεισόδιο ο παπάς ήταν που επιτέθηκε και κάποιος τρίτος, όχι μάρτυρας του Ιεχωβά, αλλά ορθόδοξος ήταν που ανέλαβε την υπεράσπιση των συνανθρώπων του απέναντι στη βία που δέχονταν.

Λίγες μέρες μετά, οι μάρτυρες του Ιεχωβά έλαβαν έγκριση από τις αρμόδιες αρχές και από το υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων για την κατασκευή αίθουσας διαλέξεων στην περιοχή. Από τότε που κινήθηκαν οι διαδικασίες για την έγκριση του έργου, ο Δήμος είχε εκδηλώσει την αντίθεσή του, τόσο μέσα από νόμιμες ενέργειες, όσο και με την κινητοποίηση των κατοίκων της περιοχής. Το έργο όμως εγκρίθηκε παρά τις ενστάσεις του Δήμου.

Τότε ο δήμαρχος Κώστας Παπαγιάννης, μπροστά στον κίνδυνο να έχει πλέον με κρατική άδεια θρησκευτικό χώρο συγκέντρωσης των μαρτύρων του Ιεχωβά στην Κασάνδρα, πήρε την πρωτοβουλία και οργάνωσε συλλαλητήριο σε συνεργασία με τον τοπικό Μητροπολίτη Συνέσιο. Πάλι με πρωτοβουλία Δήμου και Εκκλησίας, είχε προηγηθεί συγκέντρωση των κατοίκων της Βάλτας (παλιάς έδρας της Μη-

τρόπολης Κασσανδρείας) και των κοντινών χωριών στο χώρο εγκατάστασης του προκατασκευασμένου κτιρίου των μαρτύρων του Ιεχωβά για την αποτροπή της έναρξης των εργασιών με ανθρώπινη αλυσίδα και οδόφραγμα από γεωργικά μηχανήματα κι ένα λεωφορείο!

Σύμφωνα με τον ανταποκριτή της *Ελευθεροτυπίας*, 12/7/99, το συλλαλητήριο ήταν “μία από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις μεταπολεμικά. Με κάθε μέσο, λεωφορεία, ταξί, Ι.Χ. επιβατικά αυτοκίνητα και τρακτέρ, χιλιάδες Χαλκιδιώτες συγκεντρώθηκαν από κάθε σημείο της Χερσονήσου στη Βάλτα”.

Σε γραπτή δήλωση του Δήμαρχου Παπαγιάννη αναφέρεται: “Για άλλη μια φορά είμαι στη δυσάρεστη θέση να ασκήσω πιέσεις και να χρησιμοποιήσω όλες τις τοπικές δυνάμεις και τους πολίτες του Δήμου Κασάνδρας, αλλά και της Χαλκιδικής γενικότερα, για την αποτροπή της ίδρυσης του χιλιαστικού Κέντρου. Θα προσπαθήσουμε με ό,τι δυνάμεις μας δίνει ο λαός της Κασάνδρας και το πλαίσιο του νόμου να σταθώ εμπόδιο σ’ αυτή την προκλητική και αντιχριστιανική κίνηση που μια μικρή ομάδα προσπαθεί να περάσει στους συνανθρώπους μου”. Σε ανακοίνωση του γραφείου ενημέρωσε των

μαρτύρων του Ιεχωβά, αναφέρεται: “Καλούμε τον κο Παπαγιάννη και όσους τον ακολουθούν να σεβαστούν το Σύνταγμα και τους νόμους. Σε αντίθετη περίπτωση θα προσφύγουμε στην ελληνική δικαιοσύνη και στους διεθνείς οργανισμούς για τη διευθέτηση του προβλήματος”.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ο “λαός της Κασάνδρας” είναι οι ίδιοι άνθρωποι που κινητοποιεί το ψευτοΚΚΕ για να σταματήσει την επένδυση του χρυσού στην περιοχή. Δεν είναι καθόλου αξιοπερίεργο το γεγονός ότι ένα κίνημα μεσαιωνικό αναπτύσσεται σε μία περιοχή όπου το σοσιαλ-πατριωτικό ψευτοΚΚΕ έχει αναπτύξει δράση. Είναι το ίδιο κόμμα που έχει υποστηρίξει σε συμφωνία με τον Χριστόδουλο ότι ο χωρισμός Εκκλησία-Κράτους θα σήμαινε “διάσπαση του λαού”!!!

Η βία ενάντια στο δικαίωμα της ελεύθερης λατρείας δεν προκάλεσε καμία επέμβαση από τις αρχές του κράτους, και αντιμετώπιστηκε με πλήρη αδιαφορία από τα επίσημα πολιτικά κόμματα. Δόθηκε ελάχιστη δημοσιότητα στην είδηση, σε μία καθημερινή συνηθισμένη ιστορία. Σε ό,τι αφορά την επίσημη Εκκλησία, μάλλον “ένιψε τας χείρας της”.

Σε μία χώρα όπου η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα συναι-

νούν στην κυριαρχία της Ορθοδοξίας ως επίσημης θρησκείας, στη χρηματοδότηση της από το κράτος, στη συμμετοχή της σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής, στην ορθόδοξη κατήχηση στα σχολεία δεν θα μπορούσαν να βρεθούν υπερασπιστές του δικαιώματος της ανεξιθρησκίας. Οι μάρτυρες του Ιεχωβά όπως και οι καθολικοί έχουν συνδεθεί με τη δυτική παράδοση, είναι “αιρετικοί” που απειλούν τα συμφέροντα του Έθνους”, και συνεπώς δεν έχουν δικαιώματα. “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών Ορθόδοξων”. Αυτό είναι το νέο σύνθημα των παλιών φασιστών και του σοσιαλφασιστικού ρωσόδουλου μετώπου που θέλει φανατισμένους ορθόδοξους έτοιμους να πολεμήσουν στο πλευρό των ορθόδοξων Ρώσων αδελφών τους ενάντια στο Δυτικό Σατανά.

Αυτοί όλοι έχουν αποκλείσει τη μοναδική δημοκρατική απάντηση σε αυτές τις προκλήσεις ενάντια στη θρησκευτική ελευθερία που είναι ο διαχωρισμός Εκκλησίας-Κράτους. Οι δημοκράτες σ’ αυτή τη χώρα πρέπει να παλέψουν με αποφασιστικότητα αυτό το αίτημα ενάντια στον ορθόδοξο φασισμό και να υπερασπίζονται το δικαίωμα κάθε μειονοτικής θρησκευτικής οργάνωσης στη λατρεία και την ελεύθερη εκτέλεση των θρησκευτικών της καθηκόντων.

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟΡΑΤΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΚΑΛΠΑΖΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

τιστές πρέπει να νικήσουν τους προβοκάτορες του ρατσισμού, δηλαδή τους καθεστωτικούς “αντρατισιστές”.

Οι καθεστωτικοί “αντιρατσιστές” που έχουν το πολιτικό μονοπώλιο του αντιρατσισμού στη χώρα, φρόντισαν για τα εξής πράγματα όλα αυτά τα χρόνια: Πρώτο, να ανοίξουν τα σύνορα στην παράνομη μετανάστευση, δεύτερο, να συνεισφέρουν στην υπερόξυνση των ανταγωνισμών στο μεροκάματο ανάμεσα σε ντόπιους και ξένους εργάτες, και τρίτο να μη γίνει ούτε ένα τόσο δα βήμα στα πολιτικά δικαιώματα των μεταναστών, κυρίως των παλιών. Έτσι έδωσαν πλούσια φρέσκια τροφή στους εθνορατσιστές που είχαν αρχίσει τη μεγάλη τους υστερική πορεία από την εποχή του μακεδονικού, όταν αφυπνίσθηκε η τριςχιλιόχρονη ψυχή τους. Οι προβοκάτορες του ρατσισμού φρόντισαν ακόμα να ειρωνευτούν τους φόβους της μικροαστικής μάζας που διαπίστωνε μια αλβανική ξεχωριστή εγκληματικότητα, και να αφαιρέσουν έτσι κάθε πειστικότητα, και κάθε ελκτικότητα για τον αντι-

ρατσιστικό λόγο μέσα στις μάζες. Ο χυδαίος αντιρατσισμός συμπλήρωνε έτσι και κάλυπτε τον πιο αποκρουστικό ρατσισμό. Ο ένας τροφοδοτούσε, και τροφοδοτεί τον άλλο.

Εξηγούμε στην προκήρυξη μας ότι η ξεχωριστή αλβανική εγκληματικότητα είναι έργο του αλβανικού λούμπεν που λειτουργεί και ανδρώθηκε σαν εκμεταλλευτής μιας αλβανικής εργατικής τάξης χωρίς στοιχειώδη πολιτικά δικαιώματα. Πρέπει οπωσδήποτε να παραδεχτούμε την ψηλή αλβανική εγκληματικότητα, ειδικά σ’ ένα είδος εγκλημάτων που τρομάζουν τις μάζες, όπως είναι η ληστρική βία, και όχι μόνο να τη διαφοροποιήσουμε αλλά να την αντιπαραθέσουμε στους Αλβανούς εργάτες. Να χτυπήσουμε τη σοσιαλφασιστική θεωρία ότι τάχα η φτώχεια των μεταναστών φέρνει την εγκληματικότητα. Αυτή είναι η κοινωνιολογική θεωρία του κάθε εγκληματικού λούμπεν. Λέμε λοιπόν: Τέρμα στην παράνομη μετανάστευση. Πολιτικά δικαιώματα στους μετανάστες. Περιφρούρηση του μεροκάματος. Αυτή είναι η απάντηση στον καθεστωτικό αντιρατσισμό. Μόνο με την ήττα αυ-

τού εδώ, μόνο δηλαδή με την πραγματική ενότητα του ντόπιου και του μεταναστευτικού προλεταριάτου πάνω στο **ΙΔΙΟ μεροκάματο**, και σε μια ελάχιστη έκταση πάνω στα **ΙΔΙΑ πολιτικά δικαιώματα**, μόνο έτσι μπορεί να χτυπηθεί ο αντιαλβανικός ρατσισμός.

Πρέπει να τελειώνουμε επίσης με το δημαγωγικό ισχυρισμό ότι ο ρατσισμός βρίσκεται στην ίδια την απέλαση του παράνομου μετανάστη.

Ο ρατσισμός στις επιχειρήσεις σκούπας βρίσκεται στο χαρακτήρα της μαζικής εξόρμησης ενάντια στον ξένο. Στη στάση εκείνη που λέει ότι ο μετανάστης, ιδιαίτερα ο Αλβανός είναι πρώτα απ’ όλα ένας ύποπτος που πρέπει να αποδείξει ότι είναι αθώος. Ο ρατσισμός είναι η κτηνώδης συμπεριφορά απέναντι στον παράνομο μετανάστη. Είναι κυρίως η μαζική κτηνώδης συμπεριφορά. Είναι η συμπεριφορά που απαιτεί από την αστυνομία μια αλλοτριωμένη μάζα, όχι ενάντια σε άτομα που παρανομούν, αλλά σ’ ένα έθνος που παρανομεί, δίχως να κάνει καμιά διάκριση σε τάξη, σε ιδεολογία, σε συμπεριφορά. Αυτός ο εθνορατσι-

σμός, αυτό το αποκρουστικό νέο παιδί της πολιτικής “ορθοδοξίας” φάνηκε καθαρά στην υπόθεση του αλβανού εκβιαστή με το πούλμαν.

Εδώ το κακό δεν είναι καθόλου ότι σκότωσαν έναν εκβιαστή που κρατούσε ομήρους. Το κακό είναι ότι τα κανάλια, η αστυνομία και η κυβέρνηση ονόμαζαν και αντιμετώπιζαν διαρκώς τον εγληματία σαν Αλβανό, και τους ομήρους σαν Έλληνες. Το τερατώδες ήταν ότι η υπόθεση δεν αφορούσε πολίτες που δρούσαν νόμιμα ή παράνομα σ’ αυτή τη χώρα, αλλά δύο έθνη που συγκρούονταν πολιτιστικά και ηθικά. Το τερατώδες, ο ρατσισμός, είναι η δήλωση του πρωθυπουργού στο τέλος της επιχείρησης ότι “όποιος δε σέβεται τους νόμους, δεν έχει θέση στην Ελλάδα”. Αυτό σημαίνει ότι οι μετανάστες όταν παρανομούν θα απελαύνονται όσες πράσινες κάρτες και αν έχουν. Όποιος δεν είναι Έλληνας πολίτης θα απελαύνεται και εφόσον σε κανένα μετανάστη δεν επιτρέπεται η ιδιότητα του Έλληνα πολίτη, τότε μόνο οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να παρανομούν. Για τους άλλους υπάρχει ο εκτοπισμός. Αυτή ήταν η κατάληξη του πρωθυπουργού του συνθήμα-

τος “πρώτα η Ελλάδα”. Ένας κοινός εθνορατσιστής που πρωτοπλασαρίστηκε σε δημοκράτης.

Το κακό είναι ότι αυτή είναι η γλώσσα που χειροκροτάει σήμερα το κοινό: “Πρώτα οι Έλληνες, Πρώτα η Ελλάδα, η Ελλάδα πάνω απ’ όλα”.

Δημοκράτες έρχεται φασισμός. Αγκαλιάστε τους μετανάστες. Αγκαλιάστε τους με τρόπο που να τους ενώνει με τους ντόπιους εργάτες και το λαό. Εξηγήστε υπομονετικά ότι δεν υπάρχουν ξένοι γενικά, ότι υπάρχουν μέσα στους “ξένους” ξεχωριστές τάξεις, υπάρχουν ξεχωριστά ιδεολογίες, υπάρχουν ξεχωριστά άτομα.

Εξηγήστε ότι δεν υπάρχουν Έλληνες γενικά αλλά ότι υπάρχουν οι τίμιοι και οι άτιμοι Έλληνες, οι δημοκράτες και ο μεσαιώνας, και κυρίως ότι δεν υπάρχει τίποτα κατώτερο στους Έλληνες από την εθνική τους “ανωτερότητα”. Ο μόνος τρόπος να υψωθούν εθνικά είναι να ενωθούν οι “κατώτεροι” Έλληνες με τους “κατώτερους” Αλβανούς και να συντρίψουν όλο αυτό τον “ανώτατο” ρατσιστικό συρφετό που διοικεί τη χώρα.

ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΙΡΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

εμπόδιζε την έκφραση του χαταμικού τύπου. Όμως η μεγάλη δύναμη του Χαταμί είναι ακριβώς ο τύπος. Αυτό το ρεύμα είναι αδύνατο να πάρει την εξουσία αν δεν πάρει πρώτα μαζί του την κοινή γνώμη και δεν συντρίψει ιδεολογικά τους μουλάδες της παλιάς γραμμής.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο Χαταμί έβαλε μπρος έναν κίνημα διαμαρτυρίας από τους φοιτητές του Πανεπιστημίου της Τεχεράνης οι οποίοι είχαν επικεφαλής τους δικούς του φοιτητές. Αυτό το κίνημα απλώθηκε γρήγορα και σε άλλες πόλεις του Ιράν.

Αμέσως δήλωσαν συμπαρατάση σ' αυτό το κίνημα καμιά δεκαπενταριά συνδικαλιστικές ενώσεις που ελέγχονταν από τον Χαταμί, ενώ δήλωσε ανοιχτά υποστήριξη στους φοιτητές το "Μέτωπο συμμετοχής του ισλαμικού Ιράν" που καθοδηγείται από τον αδελφό του Χαταμί.

Τα πράγματα πήγαιναν καλά για τον Χαταμί όσο το κίνημα κρατιόταν μέσα στα πανεπιστήμια και μέσα στα καθώς πρέπει επίπεδα της γενικής φοιτητικής διαμαρτυρίας, όταν άρχισε να δυναμώνει, να κατεβαίνει στο δρόμο και να μαζεύει πολύ κόσμο και μάλιστα όχι φοιτητές. Τότε οι σοβινιστές ισλαμοφασίστες έστειλαν τα οπλισμένα με στιλιάρια τσιράκια τους, τα τάγματα εφόδου του ισλαμοφασισμού, τους "μπασίντζις" καθώς και την αστυνομία. Άρχισαν οι τραυματισμοί και είχαμε τους πρώτους θανάτους φοιτητών. Αυτή η βία άρχισε την Πέμπτη στις 8 του Ιούλη. Ο Καμενεί έκανε πως καταδικάζει την ακραία βία ενάντια στους φοιτητές για να συγκρατήσει το κίνημα και να μην εκτεθεί σαν ανοιχτός φασίστας στους χαταμικούς. Όμως το κίνημα ριζοσπαστικοποιήθηκε ακόμα περισσότερο και άρχισε να καταφέρεται ανοιχτά ενάντια στην αστυνομία και τελικά ενάντια στον Καμενεί, πράγμα που σημαίνει στο θεσμικό επίπεδο, άρνηση του ισλαμικού καθεστώτος. Ο δημοκρατικός λαός της Τεχεράνης και η νεολαία άρχισαν να εξεγείρονται σ' αλήθεια.

Σ' αυτό το σημείο επέμβηκε σύσσωμο το καθεστώς να σταματήσει το κίνημα και το Ανώτατο Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας απαγόρευσε τις πορείες. Οι φοιτητές του Χαταμί έριξαν τη γραμμή να δημιουργηθεί μια επιτροπή ad Hoc, "που θα επαγρυπνούσε για την ικανοποίηση των φοιτητικών αιτημάτων". (Monde 13 Ιούλη) και να διαλυθεί κάθε άλλο φοιτητικό όργανο αγώνα.

Αυτή η γραμμή των χαταμικών δεν έπιασε, ούτε οι απειλές του καθεστώτος. Την Τρίτη στις 13 Ιούλη, παρά την απαγόρευση κατέβηκαν 10 - 15.000 άνθρωποι στην Τεχεράνη, φοιτητές και άλλοι άνθρωποι του λαού και συγκρούστηκαν με την αστυνομία και τους "μπασίντζις". Το επίσημο ιρανικό πρακτορείο Ιρνα προβοκατόρικα

ανακοίνωσε, προφανώς κατ' εντολή του Χαταμί, ότι "οι φοιτητές αποφάσισαν να εμπιστευτούν την συνέχιση των διεκδικησών τους σε μια επιτροπή".

Την ίδια μέρα 13 του Ιούλη το βράδυ ο Χαταμί βγαίνει στην τηλεόραση και καταδικάζει τη φοιτητική εξέγερση λέγοντας για τις διαδηλώσεις ότι αποτελούν "αποκλίσεις που θα κατασταλούν με δύναμη και αποφασιστικότητα γιατί τραυματίζουν τα θεμέλια του καθεστώτος και φέρνουν εντάσεις και αταξία". Τονίζει δε ότι ορισμένα συνθήματα των διαδηλωτών "πάνε καθαρά αντίθετα με τα βασικά συνθήματα της κυβέρνησης και της πολιτικής προόδου...είναι δημαγωγικά, προβοκατόρικά και αποσκοπούν στο να σπείρουν τη διχόνοια μέσα στην κοινωνία και να βλάψουν την εθνική ασφάλεια... ενώ ένας αριθμός από τα πρόσωπα που συνελήφθησαν δεν είχαν καμία σχέση με τους πανεπιστημιακούς κύκλους" (Monde 15 Ιούλη).

Αυτή η απροσδόκητη κλιμάκωση των κινητοποιήσεων από τη βάση των φοιτητών ήταν ένα τρομακτικό χαστούκι στον Χαταμί, που τόλμησε να παίξει με τη φωτιά, δηλαδή τον δημοκρατικό ιρανικό λαό. Ήρθε λοιπόν σε σύγκρουση με τον ίδιο του το στρατό. Οι φοιτητές του, τα τσιράκια του, θα δοκιμάσουν κρίση, και ένα νέο φοιτητικό ρεύμα, αληθινά δημοκρατικό αναπόφευκτα θα προκύψει μέσα από αυτή την αποκάλυψη του αληθινού χαρακτήρα του Χαταμί. Ήδη σύμφωνα με εκπρόσωπους του κινήματος του Μπαζαργκάν, "έχουν φανεί διαφωνίες στις γραμμές των φοιτητών και δυστυχώς αυτό μπορεί να αλλάξει την πορεία των γεγονότων" που σημαίνει ότι τα πράγματα θα δυσκολέψουν για τον Χαταμί (Monde 15 Ιούλη).

Αυτό το επιβεβαιώνει έμμεσα και ένα τσιράκι του Χαταμί, φοιτητής, ο Ρεζάν Νουρί στην "Αυγή" της 15 Ιούλη όταν λέει: "Ζητάμε να φύγει ο αρχηγός της αστυνομίας και ο υπουργός της Δικαιοσύνης (τα αιτήματα του Χαταμί για να διεισδύσει στο κράτος-σημείωση δικιά μας) "Δεν χρειαζόμαστε άλλη επανάσταση. Κρατάμε ψηλά τα ιδανικά αυτής του 1978 - 79. Βασικό μέλημά μας είναι οι στόχοι που βάλανε οι γονείς μας να γίνουν επιτέλους πραγματικότητα. Αυτά οφείλει να πετύχει ο Χαταμί... Ζητάμε ο Χαταμί να συνεχίσει τις προσπάθειες του. Δεν χρειάζεται τίποτα παραπάνω... Έχει τις ίδιες αντιλήψεις με εμάς... Δεν πρέπει όμως να υπερβάλλει γιατί οι αντίπαλοί του είναι ισχυροί και περιμένουν μια ευκαιρία...Κινούμαστε στα πλαίσια του συντάγματος. Δεν θέλουμε να το ακυρώσουμε, αλλά να του δώσουμε ένα νέο πρόσωπο". Το τσιράκι είναι λοιπόν στην ισλαμοφασιστική γραμμή του 1978-79 που έφερε τους ιρανούς ναζί στην εξουσία.

Τα πράγματα για αυτόν τον βρωμέρο ρωσόφιλο κεντριστή θα δυ-

σκολέψουν παραπέρα γιατί και οι κλασικοί ισλαμοφασίστες δεν θα κάτσουν ήσυχοι. Ήδη άδραξαν την ευκαιρία και μετέτρεψαν το πάθημα του Χαταμί σε πολιτικό τους θρίαμβο. Κατηγόρησαν τους φοιτητές για "ληστές που τους υποστηρίζουν μερικές πολιτικές ομάδες που έχουν χρεοκοπήσει (εδώ δεν εννοούν τον Χαταμί, αλλά μάλλον τους Μουτζαχεντίν του Λαού που είναι ένοπλο κομμάτι της σχετικά δημοκρατικής αντιπολίτευσης) και οι εχθροί του εξωτερικού, οι οποίοι επιδιώκουν για μια ακόμα φορά να ευνοήσουν την κυριαρχία των εγκληματικών ΗΠΑ πάνω στο Ιράν" και κάλεσαν δικιά τους διαδήλωση υπέρ του Καμενεί με συνθήματα του τύπου: "Η ζωή μου ανήκει στον Οδηγό" (δηλ στον Καμενεί), "Θάνατος στην Αμερική", "Θάνατος στο Ισραήλ" κλπ. Αυτή η διαδήλωση μάζεψε εκατοντάδες χιλιάδες ισλαμοφασίστες από όλο το Ιράν, που είναι πια συνήθως παράσιτα, που ζούνε από τη διαφθορά και το ρουσφέτι του σάπιου καθεστώτος.

Στο Ιράν λοιπόν φαίνεται πως δεν υπάρχουν περιθώρια για να αξιοποιήσουν κάποιο αντιδραστικό τον δημοκρατικό λαϊκό παράγοντα. Το Ιράν δεν είναι ούτε Σερβία, ούτε Ελλάδα του 1999. Περισσότερο η τωρινή κατάσταση στο Ιράν μοιάζει με την Ελλάδα του 1973,

όταν η κοινή προσπάθεια του Παπαδόπουλου μαζί με το ψευτοΚΚΕ να περάσουν την τακτική της "φιλελευθεροποίησης" συνεντρίβη από την μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Αυτή η εξέγερση αρχικά οδήγησε σε μια σκλήρυνση του φασισμού με τον Ιωαννίδη, αλλά μετά από την ήττα του σοβινισμού στην Κύπρο, οδήγησε στην πτώση της δικτατορίας και στον πιο παρατεταμένο δημοκρατισμό που γνώρισε ποτέ η Ελλάδα.

Το ίδιο φαίνεται τώρα να γίνεται στο Ιράν. Η κρίση της τακτικής της "φιλελευθεροποίησης" των Αγιατολάχ δυναμώνει προσωρινά τους παλιούς Αγιατολάχ αλλά στρατηγικά θα αδυνατίζει όλο το ισλαμοφασιστικό καθεστώς. Η επιτυχία ή όχι της δημοκρατικής εξέγερσης στο Ιράν θα έχει επίπτωση σε όλη την υδρόγειο. Ο σοσιαλιμπεριαλισμός παίζει εκεί ένα από τα πιο στρατηγικά του χαρτιά. Εννοείται ότι η τυφλωμένη μπεριαλιστική Δύση δεν καταλαβαίνει και πολλά από αυτά. Αυτή είναι πάνω απ' όλα με τον Χαταμί επειδή δεν έχει καμία εμπιστοσύνη στους φοιτητές ή την δημοκρατική αντιπολίτευση του Ιράν και επειδή το γαλλικό μονοπώλιο Total κάνει τρελές δουλειές με τους μουλάδες. Το γαλ-

λικό Υπ. Εξωτερικών δήλωσε πως "υποστηρίζει τη θέληση για άνοιγμα και μεταρρυθμίσεις του προέδρου Χαταμί" και η Φιλανδική Προεδρία της Ε. Ένωσης με μια αισχρή της ανακοίνωση κάλεσε "όλες τις πλευρές στο Ιράν να απέχουν από κάθε μορφή βίας" δηλαδή έμμεσα κατηγόρησε και τους φοιτητές, αν και καταδίκασε την στάση αστυνομίας απέναντι στους φοιτητές.

Αυτή είναι φτυστή η στάση που κρατάνε οι πράκτορες της Ρωσίας. Ήδη ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε χθες (15 Ιούλη) ανακοίνωση της "παγκόσμιας ομοσπονδίας δημοκρατικής νεολαίας", (παλιάς οργάνωσης της KGB), η οποία δηλώνει "αλληλεγγύη στους Ιρανούς φοιτητές που στοχεύουν στην υποστήριξη των μεταρρυθμίσεων του Προέδρου Χαταμί και στον εκδημοκρατισμό της χώρας".

Αυτή τη σαφή γραμμή υποστήριξης στον Χαταμί βγάζει στις ανακοινώσεις του και το παλιό ρωσόδουλο κόμμα στο Ιράν, το Τουντέχ. Πιστεύουμε ότι δεν θα τα καταφέρει.

Όπως το ψευτοΚΚΕ δεν μπόρεσε να σταθεροποιήσει τον Μαρκεζίνη το '73, θέλοντας ένα πανεπιστημιακό κίνημα στα μέτρα του, το ίδιο θα αποτύχει και το Τουντέχ με τον Χαταμί του.

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΤΑΛΜΠΟΤ

Έχουμε πολλές φορές αναλύσει στην εφημερίδα πώς η πολιτική που ακολουθεί ο Κλίντον και οι στενοί συνεργάτες του ανοίγει διάπλατα τις πόρτες για τη Ρωσία στην Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Ένα κομμάτι της αμερικάνικης αστικής τάξης άρχισε να διαπιστώνει το χαρακτήρα αυτής της πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικό ένα άρθρο του περιοδικού Economist (3 Ιούλη 1999), με θέμα τη φιλική προς τη Ρωσία πολιτική του Τάλμποτ, του εμπιστού του Κλίντον, η οποία αποτελεί, σύμφωνα με την ανάλυση του περιοδικού εφαρμογή της αντίστοιχης πολιτικής του Κλίντον. Σημειώνουμε ότι στο συγκεκριμένο άρθρο η πολιτική αυτή θεωρείται θετική, και απλά καταγράφονται οι αντιδράσεις που προέρχονται από την Όλμπραϊτ και όσους ακολουθούν τη δική της "σκληροπυρηνική", πιστή στα συμφέροντα του αμερικάνικου μπεριαλισμού, γραμμή. Θα παραθέσουμε εδώ τα πιο ενδεικτικά αποσπάσματα (οι υπογραμμίσεις δικές μας): "(Ο Τάλμποτ) θεωρείται άνθρωπος που ακόμα πιστεύει στη Ρωσία: όχι απαραίτητα σαν μία θετική ή κραταιά δύναμη, αλλά σαν ένα χώρο που η Δύση πρέπει να συνεχίσει να παίρνει στα σοβαρά -δείχνοντας ανοχή όπου είναι αναγκαίο, και δίνοντας της αναγνώριση (τουλάχιστον κατά την ηθική έννοια) όπου αυτό επιβάλλεται.

Εξαιτίας αυτής της φήμης, συχνά προσελκύει τα πυρά εκείνων στην Ουάσιγκτον που αντιμετωπίζουν τη Ρωσία κυρίως σαν έναν εξαχρησμένο κακούργο που δεν έχει αναμορφωθεί και πρέπει να κρατηθεί βαθιά

μέσα στο κελί του. Η εχθρότητα τους αυξάνεται με την υποψία ότι είναι ο κ. Τάλμποτ που συχνά "κάνει παιχνίδι" για τη Ρωσία στις σχέσεις της με την Ευρώπη, λόγω της χρόνιας ανικανότητας των συμμάχων της Αμερικής να σκεφθούν χωρίς προκαταλήψεις για την "αρκούδα". Αυτοί οι επικριτές έχουν πανηγυρίσει για την άνοδο της Μάντλιν Όλμπραϊτ στην εξουσία, μίας υπουργού Εξωτερικών στην οποία, οι τσέχικες ρίζες της έχουν κληροδοτήσει μία ισχυρή καχυποψία για το ρώσικο εθνικισμό με οποιαδήποτε μορφή. **Και θλίβονται για το γεγονός ότι ο πρόεδρος της έχει φορτώσει έναν τόσο ρωσόφιλο υφυπουργό".**

Τον "πήραν χαμπάρι" τον καλοθελητή της Ρωσίας που δεν κάνει τίποτα άλλο από το να εφαρμόζει πιστά τις κατευθύνσεις της "κυβερνητικής προσέγγισης" Κλίντον η οποία, σύμφωνα με τον αρθρογράφο, συνοψίζεται στα εξής: "Ο κ. Κλίντον έχει πεί στον πρόεδρο Γέλτσιν: "Θα κάνουμε τα στραβά μάτια για τη διαφθορά και τη σπασμοδική κτηνωδία του καθεστώτος σας [στην Τσετσενία και αλλού], θα καλύπτουμε τα χρέη σας και θα χρηματοδοτούμε τις εκλογές σας όσο μας εγγυάστε μία ήσυχη ζωή στη διπλωματική αρένα και, έστω υποκρίνεστε, ότι θα συνεργασθείτε για τη διάλυση της πυρηνικής κληρονομιάς (οικολογικής και στρατιωτικής) του ψυχρού πολέμου".

Σύμφωνα με την ακραία υφεσιακή δυτική πολιτική πάνω στην οποία πατάει ο Κλίντον και ο ρωσόφιλος Τάλμποτ, για να αντιμετωπιστεί η πυρηνική απειλή της "αρκούδας" πρέπει να της δίνουν όλο και περισσότερο κρέας. Όμως αυτή η αρκούδα, όσο τρώει, τόσο περισσότερο ανοίγει η όρεξη της, και μόνο υποκρίνεται ότι διαλύει το πυρηνικό της οπλοστάσιο.

